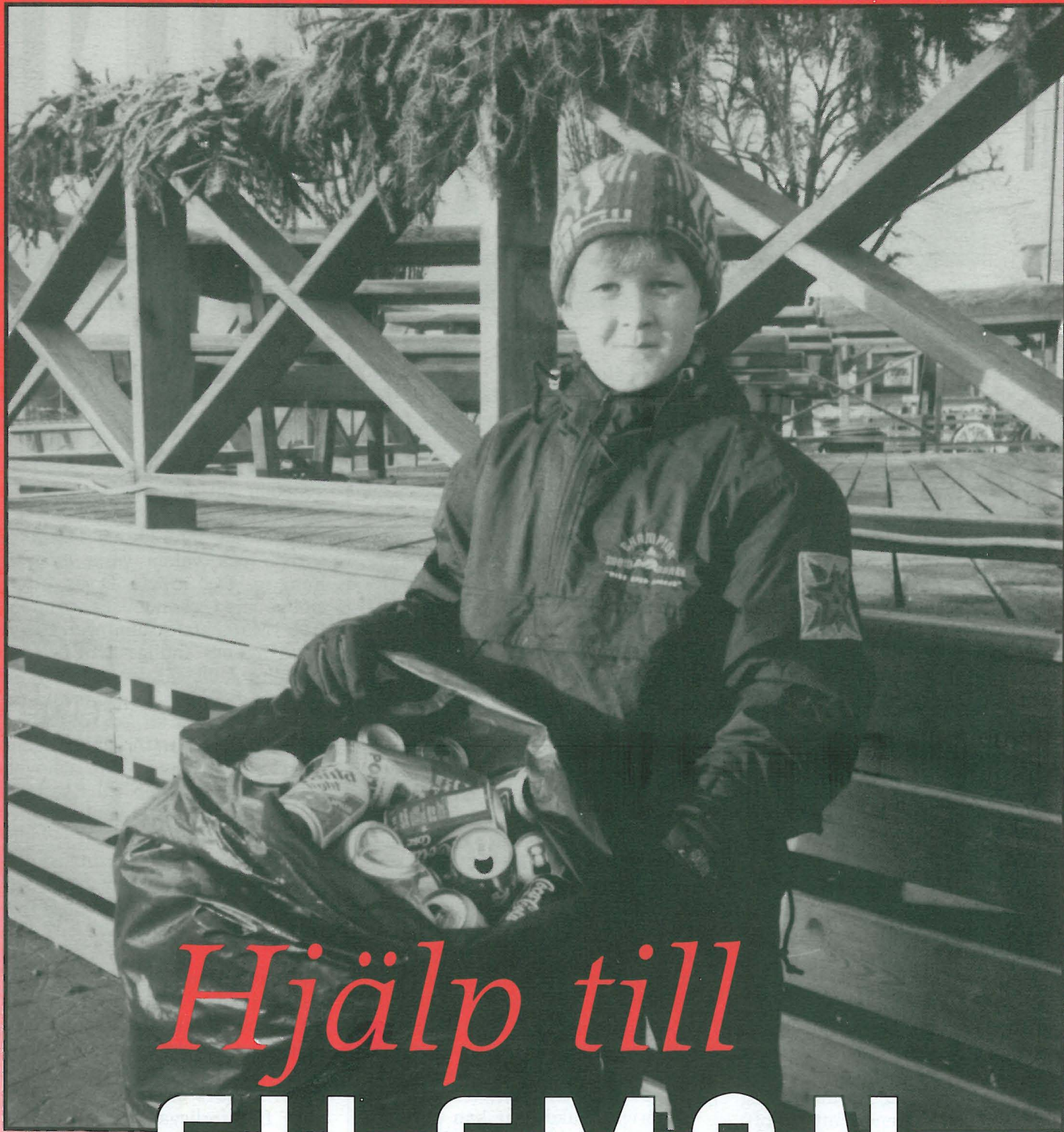
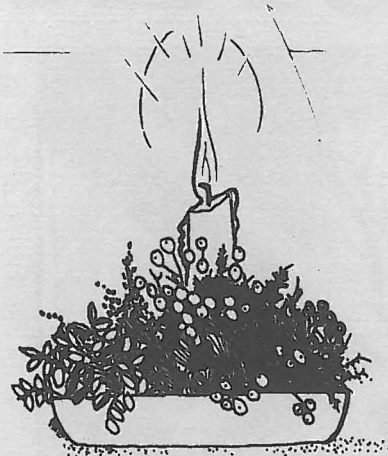

MIDNATTSROPET

Hjälp till

FILEMON

FILEMON

Pg. 428 85 19-4

Filemon är förebilden tagen från Nya Testamentet. Denne Filemon blev manad att visa barmhärtighet och hjälpa en förrymd slav. Det var mer än en bön om välgörenhet. Det finns något hemlighetsfullt och uppfordrande i denna uppmaning till omsorg och hjälpsamhet.

Förmodligen hade Filemon aldrig reflekterat över det faktum att han egentligen hade en obetalbar skuld till dem som förmedlat så mycket gott till honom. Helt oförskyllt hade han varit föremål för en obeskrivlig broderskärlek. Aposteln vädjar om hjälp till en olycksbroder; en förrymd slav. Den begärda uppoffringen var egentligen helt självklar, eftersom aposteln mer än väl hade förskottat den, genom den hjälp Filemon själv fått. Vi kan inte förneka att vi på många sätt är privilegierade framför otaliga andra. Utan att vi tänker på det, är det ju faktiskt så att vi var och en varit föremål för andras omsorg och välvilja. Det är säkerligen inte överdrivet att påstå, att vi på det sättet också har en skuldbörda; en in-teckning vi kan likvidera genom att uppoffra oss för att hjälpa andra, sämre lottade medvandrare.

Aven om den nytestamentliga förebilden kan uppfattas som långsökt, så är det en befriande känsla att få dela med sig av det man har till behovande, ty det är alltid "saligare att giva än att taga". På den gamla skolgården utanför vårt Missionscenter på Bällsta

står en stor container. Den genomgår nu en ansiktslyftning och ska målas så att den som färdas förbi påminns om var man kan lämna in sin tribut för hjälp till någon behovande medmänniska. Kanske du har ting som du helst vill röja undan, men ändå inte vill kasta bort? Det kan vara kläder, möbler, böcker, grammofonskivor – ja, kärleken är uppfinningsrik, och säkert kommer du själv på något som kan komma till nytta.

I Dominikanska Republiken har vi sedan många år tillbaka ett hjälparbete med skola, hälsovård och stöd till speciellt utsatta fångar som framlever sitt liv i en fängelsemiljö som vi knappt kan föreställa oss. Vår duktiga läkare Doris Diaz, har satsat sitt liv för just dem som är hjälplösa i sin fattigdom och okunnighet. Genom att göra hembesök, samla människor till information om vad man bör äta, hur man håller rent, och undviker parasiter och bakterier, har hon bidragit till en bättre livsmiljö för många. Förutom mediciner så delar hon ut vitaminer och anti-parasitmedel till skolbarnen och deras anhängiga. Sjukdomar kan effektivt förebyggas, och barnen får mera energi så att de orkar lära sig läsa och skriva. Några fångar som suttit år efter år i fängelse utan att ens få rättgångsdag fastställd, har vi kunnat ge juridisk hjälp.

Så kan en ond cirkel av hopplöshet och misär brytas. Detta sker först och främst genom personliga uppoffringar från människor som

har tro och kärlek. Men det behövs naturligtvis även ekonomiska resurser.

Ja, vi har verkligen en skuld att avbetala till nödlidande människor. Vi som knappt förstår vad det innebär att inte kunna läsa och skriva, och vakna varje morgon hungrig. Det arbete Doris utför, stöttas med ekonomiska resurser från Maranataförsamlingen, som blivit hennes andliga hem och inspirationskälla till denna tjänst. Vi hoppas att kunna vidga vårt område, och planerar att åka till Cuba i början av nästa år, för att också där få göra hjälpsatser där behoven är som störst. Även till Ryssland har vi under några år fått möjlighet att sända hjälpsändningar – kläder, möbler, tandläkarutrustning och t.o.m. en liten skofabrik. Allt har skett med frikostiga och ivriga grannars bistånd.

Ständigt droppar det in människor som vill ge olika typer av gåvor att förmedlas till behovande. Och vi känner oss utmanade att åter inbjuda till en rejäl satsning. Hjälpsatser behövs ständigt, men inför den framförliggande julhögtiden vore det roligt att sända en speciell gåva till Doris, så att hon kan skaffa det som behövs för att göra uppmanande insatser bland de mest behovande i Dominikanska Republiken och kanske även andra länder i det utarmade området i Centralamerika! Vi kommer att ge fort-löpande informationer om Filemons insatser!

Välkommen med din gåva!

JAG FANN HONOM ICKE...

av Emil Gustavsson (Ur hans Samlade skrifter)

Endast 38 år gammal avslutade evangelisten Emil Gustavsson sin välsignelserika livsgärning. Han "var en stilla och samtidigt intensivt verksam förkunnare och författare" (O. Lövgren) Denna sida har vi hämtat ur hans samlade skrifter. Sången tolkar varje sann kristens djupa längtan efter mer av gudslighet.

1. En större del av vår tids predikanter hava upparbetat en förvånande skicklighet uti att – med vad sanning som helst – icke träffa hjärtat! Och all deras frimodighet vilar därpå, att ingen må bliva sårad eller förargad av närgående sanningar. Och om det lugna medvetandet om färdighet häruti skulle störas av någon oroväckande oförsiktighet, äro de genast mäktiga konsten att förtaga kraften i sanningens allvar. Stundom kunna de vara mycket skarpa och deras ord gnistra av Sinais eld, men hela behållningen hos åhörarna blir: *det var en märkvärdig predikan*. Och söndag efter söndag, år efter år sitta samma förtjusta åhörare lika främmande för Gud.

2. Hava icke män, väldiga som stormen, sönderrivit och uppskakat allt, som låg i deras väg, och likväl suckar en i dödslugnet kvarsittande församling: *"Icke var Herren i vädret!"* Med vad vilja vi ersätta närvaron av en allsmäktig Gud? Skall en häröld av mänskliga ansträngningar utropa evangelii segrar? Bort det! Är Herrens Ande viken, må predikanten anstränga sig hur mycket som helst, den imponerande högtidligheten skall sucka: *"Han är icke här!"* Och våra andaktsstunder skola förbliva fruktlösa, och våra lysande gudstjänster aldrig fylla rummet med Guds närvaro, om vi icke av allt hjärta inviga *hela vårt liv*

åt Herren.

3. Det vilar en tung förbannelse över *alla* tomma ceremonier och *alla* stela former. Och det är likgiltigt var och *huru* vår religionsövning framträder, om den icke uti sig innesluter närvaron av en personlig Kristus. Det är

Min Gud, jag sjunker ner, vid
korsets fot och ber, Om denna
djupa frälsning, som du av nåd
beter. Min egen vilja krossa, all
själviskhet fördriv, O, Gud mig
helt förlösa, ifrån mitt egenliv!

Kör: Som hjorten efter vatten,
jag längtar efter dig, Med all din
rika fullhet, o, Gud, välsigna mig!

2.O, Jesus, helga mig, O, drag mig
närmre dig, Och ständigt med
din Ande, o, Gud förnya mig! Till
hjärtats djup mig rena I blodets
purpurälv. Mig helt med dig för-
ena, Och fyll mig med dig själv!

3.Min brudgum, rik och skön, jag
är din kärleks lön. Mitt hjärtas
djupa längtan är svaret på din
bön. Till din uppstungna sida jag
måste luta mig, O, låt mig sedan
lida, och fröjdas blott med dig!

Emil Gustafson

icke formen, utan livet, som är den tillbedjande själen i varje helig andakt. Huru man än söker att höja andakten, förbliver den kraftlös av brist på liv. Och detta bliver så mycket kännbarare, då alla förutsättningar för Andens närvaro förefinnas: klar insikt i ordet, flitigt iakttagande av religionens yttre bruk och användande av nådens medel.

4. Av hundra predikanter torde det vara få som tala ordet med *hjärta* och *känslodjup*. De andra äro mer eller mindre förlamade i hjärta och liv; och deras predikan bliver därför stel och andelös. En klar tanke i ämnet, en sund uppfattning av läran, en formfulländad utveckling av ämnet och en avpassad hållning hava blivit den torra dogmatikens högtidlighet, då den med kallt hjärta räcker de hungrande barnen – *sten!*

5. Ack, min själ, o, min själ, vart är din vän gången? Jag hör honom ej i den brusande sången, jag ser honom ej i det konstlade allvaret. En död tro stoltserar i den uppståndne Mästarens liksvepning, en ytlig gudsdyrkan tillbeder i den tomma graven. Hela gudstjänsten är en enda klagan: "Israels härlighet är borta! Israels härlighet är borta!" Och varje bön suckar: "Han är icke här! Han är icke här!" Och mitt hjärtas djup återgiver ljudet av denna klagan: *"Jag fann honom icke!"*

ARNE
IMSEN

HÄNGIVEN MEN VILSEGÅNGEN

Maranatafolket har inga illusioner om människans godhet och förmåga att med egna medel och resurser ta sig ur sitt djupa fördärv. Detta fördärv är betingat av den natur hon är född med. Det finns gränser och skillnader, men aposteln konstaterar att hela mänskligheten frälsningshistoriskt faller sönder i tre kategorier, vars livskvaliteter sist och slutligen bestäms av deras relationer till Gud.

Guds församling är ett folk, judarna ett annat, och grekerna (hedningarna) ett tredje i tiden, med preciserade förutsägelser om framtid och mål. Det är egentligen endast Kristus-relationen som är den ödesavgörande faktorn för varje grupp, helt oberoende av alla andra viktiga och typiska förhållanden som måtte ha relevans i sammanhanget; i detta perspektiv att Jesu Kristi församling, okänd för världen, lever sitt unika liv i det fördolda, en anonym rörelse som församlas till sin Frälsare och Herre.

Parallellt med denna hemlighetsfulla, korsmärkta livsrörelse, församlas judarna till det heliga landet, för att där möta sin Messias, och den övriga världen församlas till Harmageddon, anförd av Antikrist, vilken är slutprodukten av allt det mänskligheten under sin mångtusenåriga historia i sin gudsförgätenhet och maktfullkomlighet lyckats prestera.

Alla kan påskynda eller i någon mån bromsa denna utveckling, men aldrig hindra den! Beundransvärda uppoffringar och aktiviteter för att höja och förbättra skarornas existensvillkor inom olika områden, är egentligen lika verkningsfulla som att försöka bota cancer med kosmetika och välluktande deodoranter. Den kristenhet som bytt ut saltet mot jäsande berusande socker, civilisationens dödgrävar, påskyndar förruttnelseprocessen. Med maximalt understöd av den moderna tidens sofistikerade mediautbud, är avhumaniseringen och fördumningen garanterat framgångsrik.

Folkhavets kaos och katastrof är ett naturbetingat utbrott av koncentrerat hat och upproriskhet mot Gud och hans styrelse. Det exploderande upproret frampiskas av Guds ärkefiende draken, den gamle ormen, helt ohanterligt för alla inomvärldsliga makt- och styrningsmedel, varför slutfasen helt logiskt endast kan bli ett totalitært världsvälde utan tidigare motstycke. Det är den onda naturens sluttriumf i tiden. En natur som har varit, är och förblir fiendskap mot Gud, och som därför är hemfallen åt vredesdomen, trots alla vältaliga och beteendevetenskapliga utläggningar om motsatsen.

Det finns inget botemedel för denna genomfördärvade natur, därför måste den undanröjas genom död och en ny födelse in i ett helt nytt liv med en helt ny natur in i ett nytt släkte, som

icke är av denna världen. Det är förmätet och dumdrigt att genom utbildning försöka meritera sig för självvinnande och självvårdande funktioner i det rike som icke består i ord, utan i kraft.

Förmodligen har teologin gjort kristendomen större skada än någon annan vetenskaplig disciplin, just därför att den mer än något annat själv stått i vägen för det den åtagit sig att utforska och bevisa. Teologerna är de mest avskräckande exemplen på vilsenhet och bortkommenhet från apostolisk tro, den som en gång för alla överlämnades åt de heliga.

Det är mycket smärtsamt, och ytterst beklämmande då väckelsekristendomen glider bort från sitt maranata-centrum för att med kyrkliga förebilder bli samtidstillvanda och förljugna kulturella minnesklenoder som endast kristenhetens nostalgiska jubiléer och turismen kan ha glädje av.

"Den Gud, som har gjort världen och allt vad däri är, han som är Herre över himmel och jord, han bor icke i tempel som äro gjorda av människohänder, ej heller låter han sig betjänas av människohänder..."

Vem är det då som bor i alla dessa tempel i mångtusental utöver hela vår jord? Och vem är det då alla dessa miljontals människohänder i realiteten betjänar? Gud söker inte efter sakrala byggnader och vigda kyrkorum. Han vill att varje kristen ska vara tempel för den helige Ande. I oräkneliga antal arbetar villiga händer för att på olika sätt betjäna Gud. Men det är ett försvinnande fåtal hjärtan som låter sig gripas och uppfyllas av gudslivet i den nya skapelsen. Trots hängivna händer, far man vilse i sitt hjärta.

Det är outhärdligt, då en fullstän-

digt förvärldsligad väckelsekristendom fortfarande har namnet om sig att den lever, fastän den är döds- märkt. I sin skamlösa självsäkerhet agerar den på fältet som väckelsekristendomens språkrör, men dementerar samtidigt genom sitt våldokumenterade avfall och sin ljumhet i allt det den gör i samhälls-, församlings- och gudstjänstliv. Låt mig här referera till ett av några belysande exempel.

Med Evangelii Härold gick en epok i graven. Den nya tidens avfall och förnedring artikuleras tydligast av den skamlösa PU-publikationen Zebra, en ungdomshärold i fräck sodoms-stil för att nå svenska skolelever med det "kristna" budskapet.

Om man studerar sida efter sida i den dagstidning som gör anspråk på att vara just väckelsekristendomens språkrör i detta land, så är man blind på båda ögonen och ovillig att acceptera uppenbara fakta, om man förnekar att den har mycket litet med väckelsekristendom att göra. Desto mer företräder den en babelsk språkförbi-string.

Den har horisontalplanets exklusiva dimensioner, kan testas och mätas med vetenskapliga instrument, men överlever inte med sin kristnade materialism en urkristen väckelse. Hur skulle den kunna göra det? Studera tidningens historia, och ta lärdom. Motivet för dess tillkomst, dess policy, förmynderi, godtycklighet och maktfullkomlighet, dess ambivalens i tros- och frälsningsfrågor, dess flirt med kyrklighet och kyrkliga dignitärer, dess bojkotter och personförföljelser.

Det är helt otroligt att det organ som spekulativt och manipulativt har öppnat sina spalter för teater, idrott, penningspel, profan och religiös idolkult, och varit ideologisk härold för ekumeniska, politiska, kyrkliga spektakel med professionella artister från rock- och popkulturer med festivaler och galor, med underhållande attraktioner från profana scener och mäktige vise män från es-trader och scener av trä, plast och betong, som här får tjäna som symboler för ursprung, art och nivåer.

Den övervägande delen av tidningens redaktion har inte ens varit i närheten av en andlig väckelse. Den som då tidningen initierades uttalade farhågor för att tidningsföretaget skulle komma att kasta väckelsen i rännstenen, har med full evidens visat sig vara en verklig sanningssägare.

Tidningen Dagen har varit en katastrof för väckelsekristendomen i detta land; i sin roll som väckelsekristendomens förmenta språkrör, eftersom

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen

I REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson,

Ulla Näsholm, Arne Björkman.

LAYOUT: Mikael Eliasson

UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress. Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt på pg. 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Deet sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

i DETTA NUMMER...

ARNE IMSEN/HÄNGIVEN MEN VILSEGÅNGEN

Lot var from, visionär, och framgångsrik, men det blev maranata-vittnet Abraham som bad honom ut ur Sodom.

4

HANS LINDELÖW/KONSPIRATIONEN MOT DEN SMORDE.

På vilken sida kommer vi att stå i det slutliga avgörandet. Förrädare som Judas, eller efterföljare som Paulus?

8

ULLA NÄSHOLM/FILEMON – ATT GE NÅGOT AV SIG SJÄLV

Reportage från bibelskolan, dess praktiska undervisning med konsekvenser – och ytterligare en bibelskola!

10

STINA FRIDOLFSSON/JAG BLEV FULLSTÄNDIGT LÖST!

Allan Ulander berättar om hur han efter tio år som alkoholiserad utelligare i Stockholm fick uppleva fullständig förvandling.

16

...och naturligtvis
mycket mer!

Tiden är fullbordad och Guds rike är nära. Mark. 1:15.

Beroende på vem som tillfrågas om Gudsriket, får vi givetvis många olika svar. Att därför få en riktig insikt i vad Guds rike egentligen innebär, är därför av största vikt. Man har under gångna tider givit gudsrikesbegreppet en rad olika tolkningar. Från Augustinus på 300-talet fram till reformationen på 1500-talet, sågs gudsrikesbegreppet synonymt med kyrkan.

Den inte helt obekante teologen Albert Schweitzer, definierade Guds rike som ett rike som helt "hör framtiden till och är övernaturligt". Att vår Herre och mästare Jesus Kristus, Guds son, i en överjordisk fullkomlighet trätt in i vår värld, och att hans rike får sin fulländning för oss bortom historien, är något jag vill gå in på ur en rad olika perspektiv.

Trots att huvudtemat i den undervisning vår Herre Jesus Kristus gav oss under sin vandring ibland oss människor för nu 2000 år sedan handlade om Guds rike, så upptäcker man ganska enkelt att de allra flesta inte bara underkänt dess centrala plats i Herren Jesu Kristi undervisning, och att man dåligt förstått dess mening och innehåll. För att se vad Jesus menade med Guds rike, ska vi ur både Nya och Gamla testamentets utgångspunkt behandla detta Gudsrike. Även om det inte finns i GT som begrepp i sig, visas i högsta grad dess tanke presenterad.

Fundamentet för Guds rike.

Att Gudsriket står för det fullkomliga och att vi genom Jesus Kristus får en försmak av vad som kommer, är väl bekant för de flesta. Men att förutsättningen för del i denna himmelrikets uppenbarelse och kraftkälla också är förknippad med regler och ansvar, visar Jesus oss i 1 Kor. 29:10–16. Utgångspunkten i dess fullkomlighet ser vi genom att läsa:

Guds suveränitet: "I begynnelsen skapade Gud himmel och jord." 1 Mos. 1:1.

Före fallet ingen sjukdom och brist: "Och Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott." 1 Mos. 1:31.

Efter floden: "Och Herren sade till Abram: 'Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig. Så skall jag göra dig till ett stort folk; jag skall välsigna dig och göra ditt namn

Guds Rike, och M

stort, och du skall bli en välsignelse. Och jag skall välsigna dem som välsignar dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna, och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade." 1 Mos. 12:1–3.

Det patriarkiska exemplet: "Men en hungersnöd uppstod i landet, en ny hungersnöd, efter den som hade varit förut, i Abrahams tid. Då begav sig Isak till Abimelek, filistéernas konung i Gerar. Och Herren uppenbarade sig för honom och sade: 'Drag icke ned till Egypten; bo kvar i det land som jag skall säga dig. Stanna såsom främling här i landet; jag skall vara med dig och välsigna dig, ty åt dig och din säd skall jag giva alla dessa länder och skall hålla den ed, som jag har svurit din fader Abraham. Jag skall göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och jag skall giva åt din säd alla dessa länder; och i din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att Abraham har lyssnat till mina ord och hållit, vad jag har bjudit honom hålla, mina bud, mina stadgar och mina lagar.'" 1 Mos. 26:1–5, samt 1 Mos. 28; läs hela kapitlet!

Budskapet om detta Guds rike:

"Men bland fariséerna var en man, som hette Nikodemus, en av judarnas rådsherrar. Denne kom till Jesus om natten och sade till honom: 'Rabbi, vi veta, att det är från Gud du har kommit såsom lärare; ty ingen kan göra sådana tecken, som du gör, om icke Gud är med honom.' Jesus svarade och sade till honom: 'Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född på nytt så kan hon icke få se Guds rike.' Nikodemus sade till honom: 'Huru kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas?' Jesus svarade: 'Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i

Guds rike.'" Joh. 3:1–5.

"Mitt rike är icke av denna världen", sa Jesus. Joh. 18:36.

"Himmelriket är nära!" Matt. 3:2.

"Men sedan Johannes hade blivit satt i fängelse, kom Jesus till Galileen och predikade Guds evangelium och sade: 'Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören bättring och tron evangelium.'" Mark. 1:14–15.

Matt. 13; läs hela kapitlet!

Jesu rike är ett andligt rike som först efter vår tidsålders slut ska uppenbaras i sitt majestät. Till den dag detta sker, och Guds rike blir uppenbart för oss, kommer Guds rike att vara uppenbarat och manifesteras i enskilda människors liv såsom en försmak av det som skall komma.

Gudsrikets majestät och karaktär.

Grundläggande i den karaktär som visas i Guds ord är:

Förlåtelse. Matt. 18:18–35.

Moral och integritet. 1 Kor. 6:9–10.

Givetvis är Jesu bergspredikan; och då bl.a. Matt. 5:1–14 en klar vägledning om Gudsrikets karaktär, och en karaktärsframställning vi bör pröva oss inför.

Gudsrikets tjänst ibland oss.

De andliga vapen vi måste ha för segerrik tjänst, får vi i kraft av den helige Ande: "Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören bättring och tron evangelium." Mark. 1:15.

Auktoritet för att tjäna: "Och han kallade tillhoppa de tolv och gav dem makt och myndighet över alla onda andar, så ock makt att bota sjukdomar. Och han sände ut dem till att predika Guds rike och till att bota sjuka." Luk. 9:1–2.

Vi har inte bara rätten att förvänta oss kraft att övervinna mörker och anféktelser som möter Guds folk, utan

Konfrontationen med borgarna

också skyldighet att göra det.

Kraft att kasta ut demoner är ett tecken på sann tjänst i Gudsriket; "Om det åter är med Guds finger, som jag driver ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit till eder". *Luk. 11:20.*

Om att ta emot denna Gudsrikets kraft, läser vi i *Apg. 1:3-8.*

Denna kraft är något som vi var och en måste ta emot av den helige Ande, och den kan inte genom någon automatik erhållas.

Detta förutsätter givetvis att den karaktär Gudsriket anvisar oss, får vara vårt hjärtas fundament och rättesnöre i vår frälsning.

Guds rike i konfrontation.

Ett bibelställe som väl visar oss den fullständiga skillnaden mellan denna världens riken, dess härskare och det åstundade Gudsriket, är ju när djävulen förde Jesus upp på en höjd och visade alla riken i världen och sa: "Åt dig vill jag ge makten över allt detta med dess härlighet, ty åt mig har den blivit överlämnad och åt vem jag vill kan jag ge den!" *Luk. 4:5-6.*

Apostlagärningarna visar vidare för oss att "det är genom mycken bedrövelse som vi måste ingå i Guds rike". *Apg. 14:20-23.*

Bön, lovprisning och tillbedjan ger oss Gudsrikets kraft och makt att förvalta.

"Din tron står fast ifrån fordom tid, du är från evighet." *Ps. 93:2.*

Ps. 22:1-6. Den rättfärdiges lidande och härlighet. "På dig förtröstade våra fäder; de förtröstade och du räddade dem." (v.5) "Till dig ropade de och blevo hulpna; på dig förtröstade de och kommo icke på skam." (v.6)

När vi lyder Jesu uppmaning till oss att predika frälsningen och förkunna

Hans rike, så fullbordar vi:

"I åter ären 'ett utvalt släkte; ett konungsligt prästerskap ett heligt folk, ett egendomsfolk', för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus." *1 Petr. 2:9.*

"Ty den Gud som sade 'Ljus skall lysa fram ur mörkret', han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet som strålar fram i Kristi ansikte skall kunna sprida sitt sken." *2 Kor. 4:6.*

Redan Nehemja visste vilken betydelse lovsången hade. I *Neh. 8:10* får vi läsa: "Fröjd i Herren är eder starkhet".

Gudsriket för de heliga – löftet för Guds församling tvagen i Jesu blod.

Daniel 7:21-28: "...till dess den gamle kom och rätt blev skipad åt den Högstes heliga och tiden var inne, då de heliga fingo taga riket i besittning." (v.22)

"Men rike och välde och storhet, utöver alla riken under himmelen, skall givas åt den Högstes heliga folk. Dess rike skall vara ett evigt rike och alla välden skola tjäna och lyda det". (v.27)

Vi kan därför med längtan, frimodighet och glädje se fram emot detta rike. Vi vet att djävulen förlorat och således inte kommer att genom sin söndring och sina attacker kunna slå sönder löftet vi har i Kristus. Slutsergen tillhör ingen annan än Jesus Kristus, den blodtvagna skaran som frikpts och som i Jesus Kristus inte bara uppstått med honom, men dessförinnan korsfästs, frälsta av nåd rättfärdiga genom honom.

Gudsrikets medborgare och rättigheterna.

Men vilket är då detta friköpta, blodtvagna folk, som fått löftet om Gudsriket? Jo, givetvis de som har samme fader och förlössare, och får kalla sig bröder till denne förlössare, han som helgar Herrens heliga, dessa vars håg

stod till ett bättre, nämligen det himmelska: "Därför blyges icke Gud för att kallas deras Gud, ty han har berett åt dem en stad."

"I tron dogo alla dessa, innan de ännu hade fått, vad utlovat var; de hade allenast sett det i fjärran och hade hälsat det och bekänt sig vara 'gäster och främlingar' på jorden. De som så tala giva ju därmed till känna, att de söka efter ett fädernesland. Och om de hade menat det land, som de hade gått ut ifrån, så hade de haft tillfälle att vända tillbaka dit. Men nu stod deras håg till ett bättre, nämligen det himmelska. *Hebr. 11:13-16.*

"an som helgar och de som bliva helgade hava nämligen alla en och samme fader. Fördens skull blygs han icke för att kalla dem för bröder. *Hebr. 2:9-11.*

"Men intet orent skall någonsin komma ditin, och ingen som gör, vad styggeligt är och lögn, utan allenast de som är skrivna i Livets bok, Lammets bok." *Upp. 21:27.*

"Den som vinner seger, han skall så bliva klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans namn ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min Fader och inför hans änglar. *Upp. 3:5.*

"Och eder må Herren ge en allt större och mer överflödande kärlek till varandra, ja, till alla människor, en sådan kärlek, som vi hava till Eder, så att edra hjärtan styrkas till att vara ostraaffliga i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkomelse, när han kommer med alla sina heliga." *1 Tess. 3:12-13.*

"...då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar, som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande." *Tit. 3:5.*

"Han som bekympar detta säger: 'Ja, jag kommer snart!' Amen. Kom, Herre Jesus!" *Upp. 22:20.*

Under den Högstes beskärm
Patrik Brinkmann
December 1994

Predikan av
Hans Lindelöw

Vem vet på vilken sida vi kommer att uppträda till syvende och sist. Kommer vi att stå som hans motståndare och fiender, eller som hans vänner och efterföljare? Det verkar som det inte finns några garantier utifrån de upplevelser och erfarenheter man har gått igenom. Inte heller den närhet eller den distans till Honom som man kan ha befunnit sig i, därför att han har själv sagt: "Många som är de första ska bli de sista, och de sista ska bli de första." De som var närmast och de som var längst bort ifrån honom, genomgick ett rollbyte i en kritisk situation. Bland dem som var närmast, befann sig Judas Iskariot, och bland dem som var längst bort ifrån honom, befann sig Saulus av Tarsus. Judas blev en förrädare, och Saulus blev Paulus – en efterföljare.

KONSPIR mot Der

Det finns någonting i Jesu karaktär som representerar en oerhörd hemlighet. Det innebär inte sällan en väldig överraskning när Jesus uppenbaras. En positiv överraskning för somliga, en negativ överraskning för andra. Det beror på vilken sida man har ställt sig på i kampen. För det är en strid, och den striden utkämpas i församlingens hjärta och tränger igenom hela skapelsen. Det heter att "skapelsen suckar och våndas" på grund av denna oerhörda kamp som utkämpas främst i de troendes krets. Jesus blir antingen bekänd och erkänd av de sina, eller förrädd, förnekad och bortmotad.

"Mina bröder, jag vill påminna eder om det evangelium, som jag förkunnade för eder, som I jämväl togen emot och som I ännu stå kvar i, genom vilket I ock bliven frälsta; jag vill påminna eder om huru jag förkunnade det för eder, såframt I eljest hållen fast därvid – om nu icke så är, att I förgäves haven kommit till tro. Jag meddelade eder ju såsom ett huvudstycke, vad jag själv hade undfått: att Kristus dog för våra synder enligt skrifterna och att han blev begravnen och att han har uppstått på tredje dagen enligt skrifterna och att han visade sig för Cefas och sedan för de tolv.

Därefter visade han sig för mer än fem hundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu leva kvar, medan några äro avsomnade. Därefter visade han sig för Jakob och sedan för alla apostlarna.

Allra sist visade han sig också för mig, som är att likna vid ett ofullgånget foster. Ty jag är den ringaste bland apostlarna, ja, icke ens värdig att kallas apostel, jag som har förföljt Guds församling. Men genom Guds nåd är jag, vad jag är, och hans nåd mot mig har icke varit fåfäng, utan jag har arbetat mer än de alla – dock icke jag, utan Guds nåd, som har varit med mig. Det må nu vara jag eller de andra, så är det på det sättet vi predika och på det sättet I haven kommit till tro.

Om det nu predikas om Kristus, att han har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga, att det icke finnes någon uppståndelse ifrån

de döda? (1 Kor. 15:1–12)

Det är ganska intressant att se det att just när det är fråga om detta huvudstycke kan man tala om en konspiration mot den uppståndne; en konspiration mot den korsfäste och den kommande.

"Varför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet? Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med varandra mot Herren och hans smorde: 'Låt oss slita sönder deras bojor och kasta deras band ifrån oss.'" (Ps. 2:1–3)

Vi ser att det finns ett rådslag, en konspiration mot den smorde.

"Och om vårt evangelium nu verkligen är bortskymt av ett tackelse, så finnes det tackelser hos dem som gå förlorade. Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det sken, som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet." (2 Kor. 4:3–4)

Det heter att furstarna rådslå, men enligt Septuaginta som är den grekiska grundtexten i Gamla Testamentet, används uttrycket arkoner, det har med andefurstar, denna tidsålders gud att göra.

Det finns en konspiration mot den uppståndne. Det finns ett rådslag mot budskapet om den uppståndne.

"Följande dag, som var dagen efter tillredelsedagen, församlade sig överstepräster och fariseerna och gingo till Pilatus och sade: 'Herre, vi hava dragit oss till minnes, att den villoläraren sade, medan han ännu levde: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.' Bjud fördenskull, att man skyddar graven intill tredje dagen, så att hans lärjungar icke komma och stjåla bort honom och sedan säga till folket, att han har uppstått från de döda. Då bliver den sista villan värre än den första.' Pilatus svarade dem: 'Där haven I vakt; gån åstad och skydd den graven, så gott I kunnen.'" (Matt. 27:62–65)

Sedan kan vi läsa hur det gick med den saken. Det gick inte att hindra Jesu uppståndelse.

Men under det att de voro på vägen, kommo några av väktarna till staden och underrättade överstepräster om allt det som hade hänt. Då församlade

ATIONEN Smorde!

sig dessa jämte de äldste; och sedan de hade fattat sitt beslut, gävo de en ganska stor summa penningar åt krigsmännen och sade: 'Så skolen I säga: 'Hans lärjungar kommo om natten och stulo bort honom, medan vi sovo.' Och om saken kommer för landshövdingens öron, så skola vi ställa honom till freds och sörja för, att I kunnen vara utan bekymmer.' Och de togo emot penningarna och gjorde, såsom man hade lärt dem. Och det talet utspriddes bland judarna och är gängse bland dem ännu i denna dag." (Matt. 28:11–15)

Konspirationen mot den uppståndne gick så långt att i korinterförsamlingen hade en del uppfattningen att döda inte uppstod. Möjligen hade föreställningen kommit från Jerusalem; kanske från någon av de omvända prästerna.

"Om det nu predikas om Kristus, att han har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga, att det icke finnes någon uppståndelse från de döda? Om det åter icke finnes någon uppståndelse från de döda, då har icke heller Kristus uppstått. Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfäng." (1Kor. 15:12–14)

Mitt i församlingen fanns alltså denna uppfattning; somliga hävdade öppet att Jesus inte har uppstått. Det här fanns faktiskt med redan från början. Det fanns vakter utplacerade vid graven. Det fanns en överenskomelse bakom lyckta dörrar; översteprästerna och de äldste betalade för att en viss uppfattning skulle skapas om Jesu uppståndelse. Det fanns också en annan ytterlighet. En del hade den uppfattning Paulus skriver om till Timoteus:

"Men undfly oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med sådant komma att gå allt längre i ogudaktighet, och deras tal skall fräta omkring sig såsom ett kräftsår. Av det slaget äro Hymeneus och Filetus; ty när dessa säga, att uppståndelsen redan har skett, hava de farit vilse från sanningen, och de förvända så tron hos somliga." (2 Tim. 2:16–18)

Här fanns alltså representerat redan

på ett tidigt stadium de ytterlighetsriktningar som vi också kan finna idag. Vi känner till kyrkliga riktningar, där man helt enkelt accepterar ateism från prästerna som predikar att de inte tror på uppståndelsen.

Så har vi den andra ytterlighetsriktningen; den spiritualiserade uppståndelsen har redan skett. Vad som konkret ligger i det här, är svårt att säga. Man kan till överdrift betona att vi redan är uppståndna. Vad aposteln efterlyser, är en nykter syn på uppståndelsen. Det finns alltså skäl att grundligt informera sig om vad detta i verkligheten innebär; att han är uppståndne. Det talas om att Jesus är förstlingen av de avsomnade, sedan talas det om en uppståndelse som ännu inte har ägt rum, men som vi väntar. En uppståndelse i etapper. Först ska de i Jesus Kristus döda uppstå, sedan ska vi som då har lämnats kvar bli jämta dem... Det talas också om en uppståndelse då alla ska uppstå. Vi läser om det i Daniels bok, i Uppenbarelseboken och i Korinterbrevet.

Alla de som sova i mulen, heter det, ska uppstå. Somliga till evigt liv, och andra till smälek och evig blygd.

"Och många av dem som sova i mulen skola uppvakna, somliga till evigt liv och somliga till smälek och evig blygd. De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evimmerligen. (Dan. 12:2–3)

Jesus Kristus är förstlingen. Mot det här som är ett huvudstycke, verkar ständigt ett rådslag, där man försöker förblinda människor för denna verklighet. Konspirationen mot den smorde, konspirationen mot den uppståndne.

Det talas om en fiendskap mot korsset i Filipperbrevet.

"Ty det är, såsom jag ofta har sagt eder och nu åter måste säga under tårar: många vandra såsom fiender till Kristi kors, och deras ände är fördärv; de hava buken till sin Gud och söka sin ära i det som är deras skam, och deras sinne är vänt till det som hör jorden till. (Fil. 3:18–19)

Det är klart att den fiendskapen verkar i syfte att förblinda människor för Kristi kors; förblinda människor för vad som är korsets verkliga hemlighet: Försoningen. De som har sett korsets hemlighet och fått upp ögonen för den korsfästes härlighet, de vill också förneka sig själva och taga sitt kors på och följa honom. De som har sett korsets hemlighet, de har fått upp ögonen för Kristi, den korsfästes härlighet, och de rör sig i den riktning som han rörde sig.

Utanför den stora massan, vid sidan av, står ett kors rest, och där finns en liten skara Jesu Kristi efterföljare som bekänner med aposteln Paulus: *"Vi hava vårt medborgarskap i himmelen och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare, vilken skall så förvandla vår förnedringskropp att den bliver lik hans härlighetskropp, genom den kraft varmed han ock kan underlägga sig allt".*

Det här står inte i överensstämmelse med den allmänna kulturmiljön som vi befinner oss i: Kroppskulturen med kroppsdyrkan. Det var aktuellt redan på Paulus tid, och ännu mer aktuellt idag. Människokroppen, gärna ung, stark, attraktiv, vacker och tilltalande, ska ständigt exponeras. Bibeln och apostlarna säger något om den här kroppen som vi kanske inte gillar att höra: den är en förnedringskropp. *"Vi åter hava vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus såsom Frälsare, vilken skall så förvandla vår förnedringskropp..."*

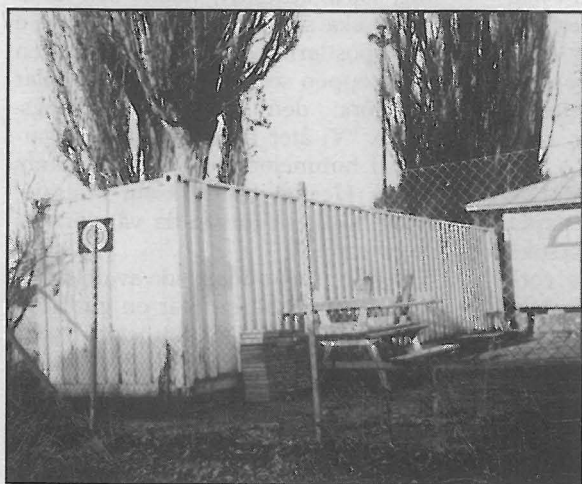
Det finns en annan sida av detta. Vi kan läsa i Psaltaren, där en gudfruktig, ren och helig tacksamhet uttrycks för denna kroppshydda; för hälsa och krafter. Visst har vi rätt att uttrycka det med Ps. 137. Men i jämförelse med härlighetskroppen, ska vi veta att den kropp vi har är ingenting annat än en förnedringskropp, och den går mot sin förgångelse.

"Ty det är, som jag ofta har sagt eder och nu åter måste säga under tårar: många vandra såsom fiender till Kristi kors, och deras ände är fördärv; de hava

FILEMON -att Ge

Bibelskolan är viktig, på något sätt ryggraden i församlingens arbete. Det är angeläget att veta vad bibeln säger i en mängd frågor.

Årets bibelskola med avslutning allhelgonahelgen hade tyngdpunkten lagt på "Filemon". Givetvis var det bibelstudier om EU, om församlingen, evangelisationen – allt intressant, lärorikt och givande, men det som dröjer sig kvar i minnet är nog ändå undervisningen om Filemon.

En 40-fots container ställs i ordning för att kunna fyllas med saker som kan skickas direkt till behövande eller avyttras så att medlen kan frigöras.

Bibelskolans undervisning har för Pilgrimsskolans elever blivit en direkt praktisk handling genom att bl a samla burkar för att sedan "ge hälften åt de fattiga".

– Vem var Filemon, frågade Arne Imsen. Och svaren kom som ett rinnande vatten: "Det var en person i bibeln som..." Det var barnen som stod för större delen av gensvaret och undervisningen berörde barn och ungdomar på ett särskilt sätt. Pilgrimsskolans elever var med under midagsbibelstudierna, och de lyssnade och medverkade. De hade också synpunkter på vad de själva skulle kunna göra för att medverka i projektet "Filemon". Detta har kommit till för att hjälpa och bistå människor i andra länder eller på andra platser; de som på ett särskilt

sätt behöver en utsträckt hand. Detta är vad brevet till Filemon talar om, då Paulus skriver till honom om en förrymd slav; Onesimus. Han hade blivit frälst i fängelset, och nu skickade Paulus honom med en hälsning till Filemon, som också han vunnits för evangelium genom Paulus arbete.

Nu applicerades situationen på var och en av oss – idag och NU. Vi är skyldiga så mycket, något måste betalas igen, och hur ska vi göra?

När det gäller mission och hur man ska dela med sig av överflödet till andra som lider brist, är nog det mest angelägna att få veta hur man ska handla. Kunskap om behov och insikt att man med små medel kan göra betydelsefulla insatser. "Dela med dig, dela med dig!" sjöng barnen. Rent praktiskt förstod de hur de skulle kunna göra något för andra människor. Den

Något Av Sig Själv

Reportage av Ulla Näsholm

som de helt naturligt främst tänkte på, var doktor Doris Diaz i Dominikanska Republiken. Hon var ju i Sverige under sommarkonferensen, och delgav något av sin börda till församlingen. Barnen kom med förslag hur de skulle kunna vara med och hjälpa till för att ge barnen i Santo Domingo en drägligare tillvaro: medicin, kläder, eller kanske skolmaterial... De samlar burkar, avstår från något av sin veckopeng och kommer med sina slantar till "Filemon". Undervisningen dröjde sig kvar, fick konsekvenser, och ansvaret fördelades ner också till de lägre åldrarna.

På sidan två i tidningen finns en mer omfattande information om Filemon. Var och en, ung eller gammal, stor eller liten, kan vara med och hjälpa till!

Detta var en summarisk glimt ur vad bibel- och lärjungaskolan på Maranatafolkets Missionscenter detta år handlade om. En ytterligt viktig känsla av medvetenhet och delaktighet, där man kan uttrycka medlidande och ge något av sig själv eller sina resurser för att hjälpa andra. Särskilt under julhögtiden kommer detta att kännas mera påtvingande – att ge, då vi själva fått så mycket.

Att nå längre och bortom vårt område, fick på något sätt en konkretion veckan efter församlingens egen bibelskole avslut-

ning. På vårt missionscenter har det faktiskt varit TVÅ bibelskolor under hösten. Den andra bibelskolan var inbokad 9–14 november, och i sitt slag var den historisk. Ett åttiotal zigenare var för första gången samlade till bibelskola. Maranataförsamlingen ställde missionscentret till förfogande, och hit kom zigenare från olika delar av Sverige och Norge. Även från andra länder, såsom Frankrike, Holland och Rumänien kom deltagare. Undervisningen var på romani. Under en intensiv vecka samlades de till bibelstudier och väckelsemöten på Bällsta.

Det var inspirerande att vara med och höra dem sjunga, bedja – eller bara umgås. Naturligtvis har de litet annorlunda stil och beteende. Språk, klädsel och utseende skiljer dem från vanliga svenskar. Det var kort sagt mera humör och högre volym på tillvaron. Långa möten, mycket folk, många barn, mycket sång, dans och handklappning! Även Arne Imsen ombads undervisa ett mö-

Arne Imsen inbjöds att predika i zigenarnas bibelskola. Här vid lördagskvällens väckelsemöte.

I gatuköket säljs "Arnes Sill" som ett led i "Filemons" hjälparbete.

te. Det var mycket uppskattat, och på nätterna hade man eftermöten i gatuköket, där flera sökte råd och vägledning i många komplicerade tros- och verksamhetsfrågor hos den respekterade värden och pastorn, som satt där tillsammans med dem i givande samtal långt in på småtimmarna.

Detta var zigenarfolkets första bibelskola, som troligen kommer att följas av fler, då Maranatafolkets Missionscenter står till förfogande som mötesplats.

Att träffa syskon är värdefullt, och det finns många troende i olika sammanhang som vill leva för Jesus och tjäna honom. Därför passade det så bra att denna udda grupp kom just i anslutning till maranataförsamlingens egen bibelskola. Ständigt handlar det om att göra de heliga skickliga; att uppbygga Kristi kropp. Maranata – du vår Herre kom!

Foto: Mikael & Paulus Eliasson

EU kan man bedöma och belysa utifrån olika utgångspunkter. Det finns ett historiskt sammanhang och naturligtvis en hel del förknippat med den utvecklingsprocess vi varit inne i under detta århundrade, med tanke på de två världskrig som ligger bakom.

Helt klart spelar ekonomin en enorm roll för varje nation och varje individ. Det som bestäms kommer ju att påverka våra livsförutsättningar; vi kommer direkt att påverkas av de beslut som fattats; även den politiska situationen och maktfördelningen. Frågan är vad denna union innebär politiskt.

Det finns även andra värdefulla synpunkter: Socialt, kulturellt – varje område har sina argument och sina för- eller nackdelar. I stort sett är Europaidén en mycket god idé, men vad hjälper det, när människan är ond! Det är där problemet ligger. Inte i formen eller substansen i den här unionen då det gäller arrangemangen, organisationen och administrationen. Det stora problemet är människan själv.

Då man undersöker hur människan har agerat under olika epoker av sin historia, kan man lära enormt mycket. EU är ju egentligen inget nytt fenomen, det är hellre en logisk konsekvens av en flertusenårig process.

När jag tar upp frågan, gör jag det utifrån vad bibelns profetior säger om denna utveckling. Och då förstår vi att det inte begränsar sig till EU som fenomen, utan det är mera frågan om vad som leder fram till EU. Vad initierar denna union? Jag hävdar med bestämdhet att det initierar ett antikristligt valde. Det kan man se på flera plan.

I lustgården fram-

DEN LEVANDE VÄGEN ELLER KAINS VÄG

Predikan av Arne Imsen

Mätte vi inte inbilla oss att EU skulle vara någon lösning, någon möjlighet eller någon framtid för oss, då denna union i realiteten innebär att all levande, fungerande kristendom till varje pris måste utrotas. Det får inte finnas några irritationsmoment av bedjare, profeter och förkunnare. Den som besegrat djävulen i närkamp med honom och förstått vilket bedrägeri hans erbjudande om rikena i världen är och sagt nej till detta, måste som konsekvens bli utdriven ur det etablerade kulturella och religiösa livet. Jesu lärjunge kommer att upphöjas på ett kors tillsammans med sin Frälsare. Församlingens plats i tiden är att stå utanför lägret och bära Hans smälek!

trädde så småningom ett främmande element som störde gemenskapen med Gud. Detta främmande element gestaltat i ormen, störde gudsgemenskapen och ledde till att den blev bruten och människan utdriven ur lustgården.

Denna process ser vi gå i repris rakt igenom hela historien. I Uppenbarelseboken ser vi detta i ett annat perspektiv och ljus, för då visar det sig att *draken* träder fram och agerar på ett liknande sätt. Han benämns "den gamle ormen".

I dessa bilder och gestalter ser man processen – från orm till drake. Det säger något om vad som egentligen händer i utvecklingen, där alltså ormen får en allt märkligare och mäktigare gestaltning.

Vad har gjort ormen till drake, och hur har denne orm blivit drake? Kan någon beskriva en drake? Förmodligen inte, och ändå är denna gestalt en verklighet. Samtidigt, parallellt med draken, framträder ett monster som är helt unikt och annorlunda. Vi har på ett tidigt stadium sett olika delar av den högre eller lägre skapelsen presenteras. Plötsligt visar det sig utvecklat: Djur – rovdjur – vilddjur. Vildjuret presenteras för oss i Uppenbarelseboken.

Tidigare fanns andra gestalterna; ett antal djur som vi kan läsa om i Daniels bok: Lejon, björn och panter. Även om de är rovdjur, är de möjliga att beskriva; ända fram till det sista djuret som ju inte är ett vanligt rovdjur längre.

Vilddjuret är obeskriverbart; det är sammansatt på ett sådant sätt att man skulle kunna säga att det är slutsumman av hela mänsklighetens historia. Då vi ser in i himlen, ser vi Lammet. Där möter vi oskulden, renheten. Men då detta som sker på jorden ska beskrivas ser vi ett obeskriverligt

vilddjur, sammansatt av nästan oför-
enliga element.

Det här vilddjuret har naturligtvis
sin historia. Det framträder inte över
en natt. Under olika epoker har det
genomgått en process, och gränserna
har flyttats fram. Ibland sker det
snabbt, och ibland inte. Det som har
skett under vårt århundrade, har inte
skett under tusentals år tidigare. Ett
rike kan följas av ett annat, det ser vi i
historien. Men inte nu längre.

Bibeln beskriver det värsta av alla
riken som i sig inbe-
griper allt det alla ti-
digare riken i någon
utsträckning gestal-
tat. Därmed är vi
framme vid slutet.
Det kan inte komma
värre vapen, det kan
inte komma bättre
kommunikationer.

Vi har ingen annan
planet att exploatera
än den vi nu håller
på att i sista fasen
förstöra totalt. Vi får
ingen ny miljö att
förstöra. Det finns
inget område i ska-
pelsen dit vi kan retirera eller evakue-
ra. Vi är framme vid slutet. Mänsklig-
hetens era står inför sin avslutning.

Vad vi med absolut bestämdhet kan
säga är att det kan inte ske någon re-
pris; eller uttryckt annorlunda: Det
kan inte komma någonting värre.
Mänskligheten har enorma möjlighe-
ter att förstöra jorden. Hon kan utrota
sig själv 100 gånger om, och kommer
att bidra till sin undergång.

Under alla förhållanden står en sak
klar: Jorden har definitivt ingen fram-
tid, och det finns ingen kulturopti-
mism i bibeln. Därför är det så ohyg-
ligt svårt att tala om dessa ting, efter-
som vi inte har någon möjlighet att ta
emot och smälta det som sägs. Så fort
vi har hört ett profetiskt budskap om
nödvändigheten av att förbereda sig
för slutet; de sista dagarna, den sista
tiden, så går vi ut och fortsätter vår
vardag. Vi återgår till ett gammalt be-
teende utan att förändra någonting.

I väckelsemöten kan vi gripas, för-
nimma och kanske till och med beja-
ka sanningen. När vi sedan kommer
utanför möteslokalen, ansättes vi av
en sådan massiv propaganda, agita-
tion och påverkan, så att det vi hörde
på mötet eller i det profetiska budska-
pet skvalpar undan och försvinner.
Då återstår det vanligen ett teologiskt
benrangel, vilket i realiteten innebär
att man har en viss doktrin om jorden
och mänskligheten; om himlen och
Herren Jesus Kristus, maranatabud-
skapet och Jesu tillkommelse, men
detta förmår inte ändra någonting.
"Se brudgummen kommer, gån ut att
möta honom!" Det får inga konkreta
konsekvenser som innebär att man

vaknar upp mer eller mindre tillfäl-
ligt, inte heller att man också bryter
upp, tågar ut och förverkligar det som
är absolut nödvändigt för att kunna
möta brudgummen.

Vi har hört så mycket, att om bara
tio procent av den teologi som vi har
förvarad i huvudet fick flytta ned i vå-
ra hjärtan och bli levande, skulle det
innebära en revolution, med allt vad
det i sin tur medför av problem och
svårigheter.

Då det gäller EU, finns en uppsjö av

**"Vi har ingen annan planet att
exploatera än den vi nu håller
på att i sista fasen förstöra to-
talt. Vi får ingen ny miljö att
förstöra. Det finns inget område
i skapelsen dit vi kan retirera el-
ler evakuera. Vi är framme vid
slutet. Mänsklighetens era står
inför sin avslutning."**

litteratur som kan vägleda på det poli-
tiska, ekonomiska, sociala, religiösa
och kulturella planet. Mitt ärende är
inte att hålla föreläsningar om EU, ut-
an att peka på nödvändigheten av att
vara väckt och medveten, så att man
lever i förväntan på Jesu tillkommelse.

Ormen blev drake, djuret blev vild-
djur, därför att människan gav sin lojalitet
åt Guds ärkefiende satan. Det är
alltså människan själv som gett förut-
sättningar till denna utveckling.

Det profetiska perspektivet är så an-
norlunda, därför att det beskriver
verkligheten med helt andra termer
än en historiker gör. Det är lika stor
skillnad som då Nebukadnessar fick

**"Ormen blev drake, djuret blev
vilddjur, därför att människan
gav sin lojalitet åt Guds ärke-
fiende satan. Det är alltså män-
niskan själv som gett förutsätt-
ningar till denna utveckling."**

se den väldiga bildstoden i guld, sil-
ver, koppar, järn och lera. Det var ju
en väldig variationsrikedom på vitt
skilda nivåer. Men hela sanningen av-
slöjas först då Daniel presenterar dju-
ren.

Bildstoden är den yttre formen, och
vilddjuren den inneboende karaktä-
ren. Det var olustiga varelser som
trädde fram. Vart och ett av djuren re-
presenterar ett rike; vilddjurs- eller
rovdjursrike. Den inre verkligheten

ter sig så fruktansvärt annorlunda,
men den rymmer en verklighet som
människorna vanligen inte upptäcker,
därför att de ser den yttre formen.

Var har EU sin upprinnelse, sett i
ett profetiskt perspektiv som inklude-
rar hela mänsklighetens historia?

I lustgården träder ormen fram. I
nästa generation, upptäcker vi: Or-
men har tagit kroppslig gestalt. Han
är inte längre *utanför*, han är *i* männis-
kan. Det talas om kvinnans säd som
ska krossa ormens huvud. Det här fö-
rekommer en och annan gång, och
med ganska stor tydlighet, om vi läser
i bibeln. Staven som Mose har i sin
hand, blir en orm när han kastar den
ifrån sig. Var kom den varelsen ifrån,
helt plötsligt? Det var ju en stav, hans
härskarspira egentligen, den stav som
gav honom auktoritet åtminstone som
fårader. Den stav han hade använt
för att driva bort alla de vilddjur som
ville komma åt svärfaderns får och
kreatur som han hade fått i uppgift att
vara herde för.

Var kom den orm ifrån som började
kräla på marken? Ja, det kan man frå-
ga sig. När vi talar om att kvinnans
säd skall sönderkrossa ormens huvud,
så vet vi ju att det skedde på Golgata
med avseende på hela mänskligheten.
Men det är lika viktigt att ormens hu-
vud krossas i vårt eget väsen, och det
är kanske där problemet är störst. När
Jesus sa "I huggormars avföda", så var
det naturligtvis ett uttryck han hade
en avsikt med, och inte bara slängde
ur sig.

Det finns också andra sammanhang
där det visar sig att människan för-
kroppsligar ormen och fortplantar
den i ständigt nya generationer. Det
är denna fruktansvärda utveckling
som leder till att vi så småningom ser
slutresultatet i Uppenbarelseboken.

Bland de första kapitlen i bibeln lä-
ser vi om Abel och Kain. "Och Kain ta-
lade med sin broder
Abel; och när de voro
ute på marken, överföll
Kain sin broder Abel
och dräpte honom. Då
sade Herren till Kain:
'Var är din broder
Abel?' Han svarade:
'Jag vet icke; skall jag
taga vara på min bro-
der?'"

Då sade han: 'Vad
har du gjort! Hör, din
broders blod ropar till mig ifrån jorden.
Så vare du nu förbannad och förvisad
ifrån åkerjorden, som har öppnat sin
mun för att mottaga din broders blod av
din hand. När du brukar jorden, skall
den icke mer giva dig sin gröda. Ostadig
och flyktig skall du bli på jorden.'

Då sade Kain till Herren: 'Min miss-
gärning är större än att jag kan bära
den. Se, du driver mig nu bort ifrån åker-
jorden, och jag måste gömma mig undan
för ditt ansikte. Ostadig och flyktig skall

jag bliva på jorden, och så skall ske att vemhelst som möter mig, han dräper mig.'

Men Herren sade till honom: 'Nej, ty Kain skall bliva hämnad sjufult, vemhelst som dräper honom.' Och Herren satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen som mötte honom skulle slå honom ihjäl.

Så gick Kain bort ifrån Herrens ansikte och bosatte sig i landet Nod, öster om Eden."

Här har vi själva upprinnelsen och begynnelsen till det som i Nya Testamentet hos en av apostlarna – Judas – och också i något annat sammanhang presenteras för oss såsom Kains väg. Jesus invigde en väg, och den vägen kallas för en ny och levande väg. Men det fanns alltså en gammal väg som verkligen inte var levande, utan kännetecknades av död, och har sin upprinnelse i Kain.

Judas skriver i sitt brev: "De hava trätt in på Kains väg". "Mina älskade, då jag nu med all iver har tagit mig för att skriva till eder om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödigt att i min skrivelse förmana eder att kämpa för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga." (v.3)

Vari består denna kamp, och varför var denna förmaning så nödvändig för människor som levde i urkristen tid? Om den förmaningen var nödvändig då, förstår vi hur viktig den är idag. Vad var det som gjorde att kampen blev så intensiv och problemen nästan oöverstigliga? Vi kan säga det med ett enda ord: Sammanblandning en. Guds Ord åtskiljer det som ska åtskiljas, men det finns en kraft som verkar i rakt motsatt riktning.

Kain strävade efter att få kontakt och gudstjänstgemenskap med sin broder Abel på sina egna villkor. Församlingen lider av sin oförmåga att skilja ljus från mörker. Istället för att skilja ljus från mörker, så lever man i en grymig, dimmig tillvaro, i skymning. "Huru förlika sig Kristus och Beliar... Vad har rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet... Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro." Så skriver aposteln till korinterna. Frågan är hela tiden: Vilka är vi förenade, sammanokade med? Man kunde inte para ihop en oxe och en åsna och ställa dem i samma spann av flera olika skäl.

Här ligger egentligen det grundläggande problemet. Istället för att göra det Gud sagt, hittar vi på tillsatser och ändringar. Detta har sina betingelser i den natur som Skriften klart och tyd-

ligt säger är upprorisk mot Gud och inte kan underordna sig. Denna princip kallas för köttet. Den är i fiendskap mot Gud och kan inte göra hans vilja.

När vi kommer fram till sådana historiska situationer där vi måste ta ställning, måste vi ha klart för oss vad valet står emellan. Är det emellan EU

"Alla de strävanden vi ser i tiden; mobiliseringen och mönstringen för fred och trygghet, går ut på en enda sak: Att ge en vision att världen skulle ha någon fred att erbjuda genom att rikena förenas i tillbedjan."

och ett annat alternativ? Definitivt inte. Det är emellan Guds rike och världen. Det kan förefalla vara väl generaliserande att säga så, men så är det.

I Matt. 4 kan vi läsa om hur Jesus frestas av djävulen. Det står: "...han fördes av anden ut i öknen..." När han var i öknen, fördes han av djävulen till olika platser. Det är ju förbluffande. Kunde verkligen djävulen få leda Jesus och diktera honom på olika sätt, eller i varje fall föreslå och rekommendera honom att vidta vissa åtgärder? "Därefter tog djävulen honom med sig till den heliga staden och ställde honom uppe på helgedomens mur." Nog är

"Många ser denna enorma mönstring av vitt skilda krafter på jorden som en utomordentlig möjlighet att missionera och tjäna; en möjlighet till fred och samförstånd. Det bevisar hur förstörda vi är i sinnet."

det ganska märkligt. "Åter tog djävulen honom med sig, upp på ett mycket högt berg, och visade honom alla riken i världen och deras härlighet." (Matt.4:8)

Varför avvisade inte Herren Jesus Kristus honom omgående, utan lät honom ta hand om sig på det här viset? Han borde väl ha visat sin suveränitet, och avvisat honom med bestämdhet. "Jag gör inte sällskap med dig, jag tänker inte gå dit du går, jag vill inte följa dig!" Kan du tänka dig, Jesus följde med upp på detta höga berg. Var det nödvändigt? Ja, det var absolut nödvändigt.

Det som hände med Jesus, det händer egentligen i varje tid med varje enskild kristen. Vi ställs inför liknan-

de situationer. "Åter tog djävulen honom med sig, upp på ett mycket högt berg, och visade honom alla riken i världen och deras härlighet och sade till honom: 'Allt detta vill jag ge dig, om du faller ned och tillbeder mig.'" (v.8–9)

Vad handlar dessa djävulsinspirerade visioner de vanligtvis om? "Allt detta vill jag ge dig, om du faller ned och tillbeder mig."

"Då sade Jesus till honom: 'Gå bort. Satan; ty det är skrivet: 'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'" (v.10)

Djävulen erbjuder alla riken i världen och deras härlighet. Det gällde då. Det gäl-

ler nu också. Vem tillhör rikena i världen? Det är lättare att ta ställning när du kommit underfund om svaret på den frågan.

Allt det vi kan upptäcka, registrera, fånga in och värdera hör världen till. Hela världen är i den ondes våld. Det är utgångspunkten.

Alla de strävanden vi ser i tiden; mobiliseringen och mönstringen för fred och trygghet, går ut på en enda sak: Att ge en vision att världen skulle ha någon fred att erbjuda genom att rikena förenas i tillbedjan.

Sammanmältningen är religiös till sin karaktär, och ursprunget känner vi igen sedan Kains dagar.

I Judas brev läser vi om kampen för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga. Det finns varianter: Tro på rikena, tro på makten, tro på härligheten. Vi kan ha visioner om värden och intressen, och satsa på det. Det krävs tro och engagemang för att erövra och förvärva. Framför allt är det nödvändigt med tillbedjan. Man måste ära och upphöja för att få belöningen. Men det heter: "Tro på Herren Jesus Kristus" – den tro som med avseende på art och kvalitet är oföränderlig.

Har församlingen mottagit någon-ting som den kan stå för och hålla fast vid, då blir det kamp mot alla krafter och makter som inte bara vill neutralisera vår tro, men också ifrågasätta, bestrida och göra vår tro om intet.

Kampen är meningsfull, och det gäller för oss att i varje tid vara medvetna om var fronterna går, vilka fienderna är. De är exakt desamma som frestade Jesus, fastän de kan synliggöra sig och kamouflera sig på olika sätt. "Den tro som en gång för alla..." Här finns inte rum för diskussioner och debatter, här finns det inte rum för några retuscheringar och förändringar. "Den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga..." Så ser vi i

detta sammanhang arten av motstånd; vad kampen gäller.

När vi nalkas Jesus, får vi klarhet. När vi nalkas världen och blir påverkade av världens ande, då blir allting luddigt och oklart. Många ser denna enorma mönstring av vitt skilda krafter på jorden som en utomordentlig möjlighet att missionera och tjäna; en möjlighet till fred och samförstånd. Det bevisar hur förstörda vi är i sinnet.

Den som ser Jesus klart, förstår att detta är ingenting annat än djävulens försök att imitera gudsriket och bygga upp ett system som gör att människorna känner sig lyckliga och tillfredsställda utan försoning. Man vill äga frid utan korset och seger utan blodet.

När dessa skaror med oomskurna sinnen förenar sig från alla håll, bygger de upp någonting som skall erbjuda mänskligheten falsk tröst, falsk frid och falsk fred.

De sanna dimensionerna av EU är fasansfulla. Nu kan den som vill vara Jesu lärjunge inte komma undan genom undanlidande manövrar, nu gäller det att följa Lammet vart det går, och betala denna tro som en gång överlämnades åt de heliga med sitt eget blod. Vi måste gå in i ett heligt martyrskap och avlägga det frimodiga vittnesbördet om att Jesus Kristus är Herre, för det är där själva kärnpunkten ligger. Vem är Herre? Och var är denne Herre?

Han är i himmelen och på jorden; han som uppfyller allt i alla. Han är den som församlingen väntar tillbaka. Han ska upprätta sitt välde, då han genom Faderns härlighet har hämtat hem sin brudeskara och återvänder till jorden med alla de heliga för att upprätta sitt välde.

Det profetiska ordet är mycket klarare idag än vad det någon gång har varit. Ett steg bara, och vi är innanför förlåten som snart rämnar, och vi är hemma.

Nu byggs den union som ska bli plattform för mänsklighetens vidrigaste gestalt; han som kallas för lögnens människa, fördärvets son, Antikrist. Vi kan inte överleva med moderniserad anpassad tro, tillsammans med förfinade och kultiverade kristna.

"Den tro som en gång för alla överlämnades åt de heliga", var den tro man skulle kämpa för med livet som insats, och så bli segervinnare, övervinnare, och demonstrera kraften i det evangelium som är oförgängligt och oförstörbart då det tas emot.

Kampen har inte varit så hård, därför att man kompromissat sig fram till fred. Men när man varit inne i striden, och möter en broder och syster som är bevarad, då blir man förkrossad och upplever gemenskap. "Jag som med eder har del i bedrövelsen, i riket, i ståndaktigheten..." Var finns de värden som representerar den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga?

När Paulus uttalade sitt avskedsord till äldstebröderna i Efesus, föll de i gråt, tog varandra om halsen och grät över nåden. "När jag kommer ihåg dina tårar tackar jag Gud..." Och så berättar Paulus om sin glädje över Timoteus tårar. Är det inte dags snart att vi bevattnar åkertegarna med våra tårar?

"Nu byggs den union som ska bli plattform för mänsklighetens vidrigaste gestalt; han som kallas för lögnens människa, fördärvets son, Antikrist. Vi kan inte överleva med moderniserad anpassad tro, tillsammans med förfinade och kultiverade kristna."

Det är så kallt ibland oss, det är så hårt, som om allt vore cement. Jordskorpan har torkat in. Det fattas tårar som bevattnar. "De går gråtande åstad och bära sitt utsäde, och kommer åter med jubel" En religion utan tårar är cynism, en kristendom utan tårar är namnkristendom, en gudstjänst utan tårar är skrymteri.

De nya maktkonstellationerna kom-

"Att Satan har utomordentliga resurser i ändetiden beror på en enda sak: Det stora avfallet. Alla de andedöpta avfällingar som direkt och indirekt ställer sin kunskap, sitt liv, sina kroppar i hans tjänst, och är lojala mot honom."

mer att göra om människan. Hon blir artificiell och konstlad. Hon kommer att fullborda processen som började då urbaniseringen startade i industrialiseringens barndom, då människan blev konsument och man öste över henne konsumismens välsignelse och gjorde henne till en renodlad materialist.

Idag är hon bortkommen, med eller utan religiös erfarenhet, och hittar inte

hem till fadersfamnen, till hemmet, och nu ska hon få hjälp att dra vidare i sina galenskaper för att erövra världen och världarna för att med nya metoder, tekniska och andra, befästa sin materiella lycka och sina existentiella krav.

Måtte vi inte slumra in i tiden, och inbilla oss att EU skulle var någon lösning, någon möjlighet eller någon framtid, då den i realiteten innebär att all levande, fungerande kristendom till varje pris måste utrotas i ett sådant system.

Funktionen nödvändiggör att det inte existerar några irritationsmoment av bedjare, profeter och förkunnare som basunerar ut budskapet. Efter att ha besegrat djävulen i närkamp med honom, och förstått vilket bedrägeri det är då han kommer med erbjudandet om rikena, måste man som konsekvens av detta drivas ut ur kultur och religion, för att upphöjas på korset tillsammans med sin Frälsare. Slutet för församlingen i tiden är att bära hans smälek.

Kampen är mot dem som har trätt in på Kains väg, den väg som går rakt igenom historien och började utanför paradiset. Satan for in i Kain och gjorde honom till sitt lydiga verktyg, först i opposition mot Gud, sedan i hatet mot sin bror. Ormens säd fortplantas.

I Nimrod ser vi världsväldet växa fram. Varifrån fick man i Babel sin idé att bygga ett torn, vars spets räckte ända in i himmelen? Bygga sig ur fatigdomen, bygga sig ur sjukdomen, svagheten. Bygga sig upp genom att mobilisera teknik, vetenskap, sociologi, ockultism. Inte bara bygga sig ur social misär och politiskt förtryck, men också med utomvärldslig hjälp bli orienterad om utomvärldsliga fenomen och händelser.

Den som säger nej till den helige

Ande, får världsanden, och den som säger nej till korset blir en namnkristen som så småningom börjar umgås – inte med änglar, men med demoner. Man blir förtrogen med spiritism och ockultism för att uppleva lycka, spänning och dramatik.

Vilken skara är det som öppnar avgrundens brunn?

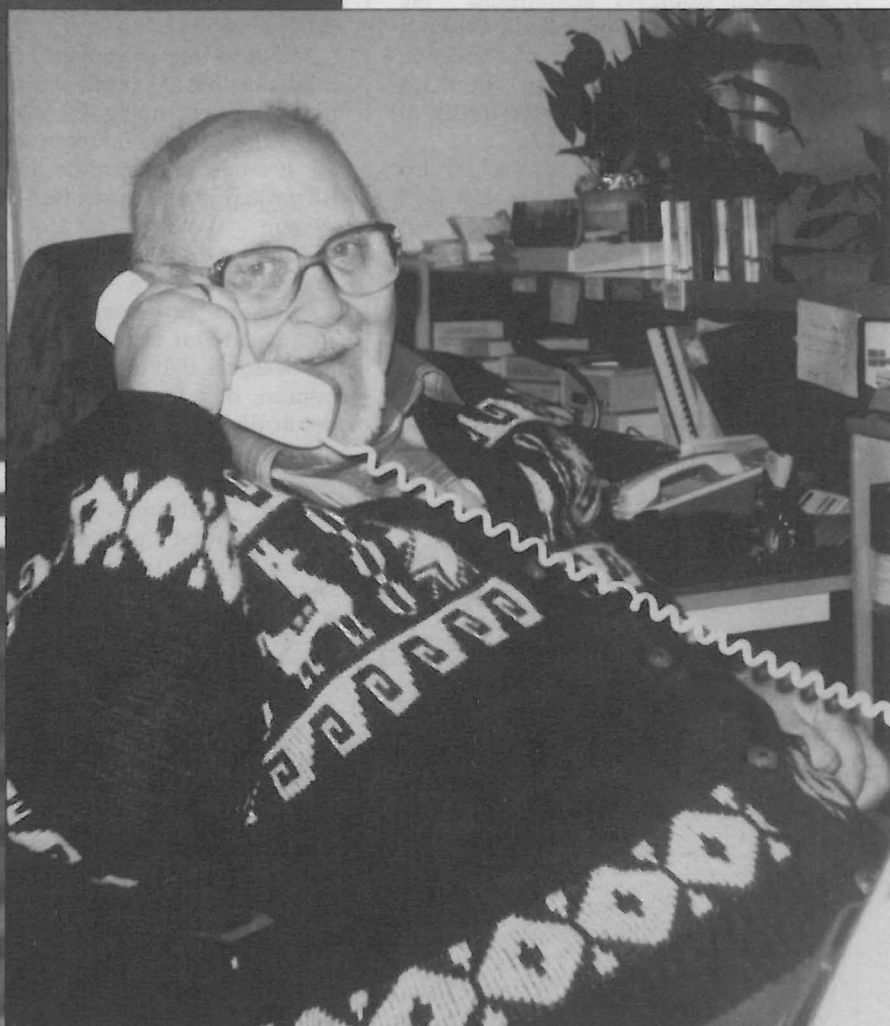
Det är den avfälliga hopen. Andedöpta avfällingar.

Att Satan har utomordentliga resurser i ändetiden beror på en enda sak: Det stora avfallet. Alla de andedöpta avfällingar som direkt och indirekt ställer sin kunskap, sitt liv, sina kroppar i hans tjänst, och är lojala mot honom.

"De har trätt in på Kains väg". Eller,

fortsättning på sidan 26

Allan Ulander:

Allan lever och verkar tillsammans med maratonatsyskonen på Bällsta. Allt från att ta mot telefonsamtal i receptionen, stycka kött, laga omelett; bedja och sjunga gör vår broder i den mån hans bräckliga hälsa tillåter. Ingen kan föreställa sig att han många år framlevde sitt liv i en fruktansvärd belägenhet som uteliggare i Stockholm. Här berättar han för MR några glimtar ur sin levnadshistoria.

Allan föddes som tredje i raden av fyra syskon i den lilla norrlandsorten Junsele. Fadern dog när han var fem år, och bekymren tornade upp sig i det enkla hemmet. Det fanns inget arbete som kunde passa en änka med fyra barn, och social trygghet fanns inte på tjugotalet. En ko och några smådjur i lagår'n hjälpte till att hålla värsta nöden borta.

Så kom julen, och äldste brodern traskade iväg med en packe plastförkläder som han försökte sälja, så att man kunde få några slantar extra till julen. Och familjen väntade ivrigt på resultatet.

Sent på eftermiddagen kom telefonbud via grannen som hade telefon. Det var en modfälld storebror som berättade att han inte lyckats sälja ett enda förkläde. Modern manade honom att komma hem, för på julen skulle man i alla fall vara tillsammans.

Ingen i hemmet var bekännande kristen, men modern samlade i denna svåra situation barnen och bad till Gud om hjälp att få mat till julafton. Och så gick man till sängs. Det här var kvällen två da'r före julafton.

Vid femtiden på morgonen vaknade de av en kraftig duns mot elledningarna som gick över huset. Modern skickade ut Allan att undersöka vad ljudet kom ifrån. Ett tiotal meter från stugan låg en tjäder med huvudet avklippt av elledningarna!

– Mamma var väldigt duktig att laga mat, och det blev mycket fin och god mat av den tjädern, erinrar sig Allan förnöjt, när han avslutar denna gripande julberättelse.

Men det han sedan berättar, innehåller många mörka minnen.

– Jag började jobba i skogen som trettonåring. På somrarna fanns det flottningsarbeten i norrlandsälvarna. Men redan som sextonåring fick jag smak på sprit. Mamma var mycket ledsen, när jag på helgerna kom hem onykter.

Eftersom arbetstillfällena var begränsade, flyttade Allan vid 18 år ålder till Stockholm, och fick där jobb på Electrolux. På grund av sitt tilltagande spritmissbruk, misskötte han hyresinbetalningar, och förlorade sin lägenhet. Bodde sedan en period hos olika suparkompisar.

Naturligtvis blev det allt svårare att

Jag Blev Full- ständigt Löst!

klara av arbetet, och han fick sparken. Allan var då nitton år, och ryckte in för att göra militärtjänst. Under den militära disciplinen klarade han sig hjälpligt, men när han muckade, blev problemen övermäktiga.

– Jag fick jobb på en skrotfirma, där mest bara alkoholister jobbade. Man betalade lön varje dag, och pengarna gick mest till sprit tillsammans med suparkompisarna som jag bodde hos. Jag kunde snart inte sköta jobbet ens som daglönare på skrotfirman, och blev uteliggare. Och uteliggare förblev jag sedan i tio år.

Allan suckar och blir beklämd när han minns de mörka åren.

– Man vill helst inte prata om det. Jag levde som ett djur...

– Jag hamnade i en del kriminell verksamhet. Stal. Men jag lyckades alltid hålla mig undan polisen. Ofta gick jag till restaurangerna där jag lärt känna några som diskade i köket. De plockade ihop matrester i en påse. Och så åt jag sedan – direkt ur påsen, med händerna. Jag sov under presenningar, och broar och i portgångar.

Det var en fruktansvärd tid. Underligt att man överlevde.

En dag gick jag tillsammans med en kompis till centralstationen. Där stod ett par poliser, som genast tog mig, för jag hade under flera års tid varit efterlyst av min mamma. Hon visste ju inte om jag levde eller var död.

Poliserna tog väl hand om mig, såg till att jag fick bada och gav mig rena kläder. Så följde de med mig till Uppsala, och satte mig på tåget till Junsele. Jag fick komma hem som den förlorade sonen, och mamma var naturligtvis väldigt glad.

Under några månader återhämtade jag krafterna, men snart fick törsten efter sprit överhanden igen. Jag började suppa på helgerna, och det höll på att gå riktigt illa igen. Men så hände något som förvandlade hela mitt liv!

Jag var bjuden på en surströmmingsskiva, och kom där i slagsmål och blev illa knivskuren, så att jag fick åka till läkare och sy mina sår. På hemvägen, så kom jag förbi Filadelfia i Junsele. De hade en högtalare placerad utanför lokalen, och sjöng just sången "Löftena kunna ej svika". Jag brast i gråt, och gick in i mötet och lämnade mitt liv åt Gud.

Allan blev fullkomligt löst från

spritbegäret, och har inte druckit en droppe sedan den dagen. Sedan följde en helt ny och skön tid. Han stannade hemma hos sin mor, jobbade i skogen och i gruvan och med anläggningasarbeten. Det gick ett tiotal år. Sedan dog modern, och han kände sig åter ensam. Allan tvekar litet i berättelsen, sedan fortsätter han beslutsamt:

– Det är väl lika bra att berätta precis hur det gick till. I en kristen veckotidning som min mamma hade prenumererat på, fanns en annons. Det var en kvinna från Jönköping som ville få kontakt med en troende man. Jag svarade på den. Det kunde väl inte vara fel?

Allan tittar nästan förläget på mig.

– Så träffade jag min Viola, och eftersom tycke uppstod efterhand, så gifte vi oss efter ett par år, och jag flyttade ner till Jönköping, där jag fick jobb på Svenska Fläktfabriken.

Det var en underbar tid. Vi var mycket lyckliga. På lediga stunder hjälpte jag till på RIA, eftersom jag naturligtvis känner speciellt för mina forna olycksbröder.

För ett par år sedan gick min fru hem till Herren, och jag blev åter ensam. Genom några trossyskon i den lokala församlingsgemenskap jag hade, kom jag i somras att besöka Maranatafolkets Missionscenter på Bällsta.

Det var något i gemenskapen som gjorde att jag omedelbart kände mig hemma. Tänk att få arbeta tillsammans, äta tillsammans, prisa Gud tillsammans varje dag! Jag tog mod till mig och frågade föreståndaren, Arne Imsen, om jag kunde få flytta hit. Och här är jag nu!

Allan lyser förnöjd med ett stort leende över hela ansiktet. Han sitter bredbent och vilar sin kraftiga stofthydda på en stol i vår hotellreception, med gångkappen stadigt placerad med båda nävarna om klykan.

Det är inte mycket av det dagliga skeendet i hotell Pilgrimshem, på Arnes Grill och Bällsta Taxi som undgår Allan. Och när vi samlas till bön klockan tolv, då är han där och lägger fram böne- och tacksägelseämnen utifrån det vi upplever i Maranatafolkets Missionscenter varje dag.

En pensionerad äldre man, med fysiska krämpor som ständigt påminner om att vi bor i ett rivningshus här på jorden. Men med en frisk och sund ande, och en kärlekens uppfinningsrikedom till att hjälpa och underlätta även i det praktiska arbetet. I Guds verk blir ingen pensionerad!

Och den utslagne, alkoholiserade uteliggaren, som redan i sin ungdom förlorade hoppet om ett människovärdigt liv, lever ett rikt liv med Guds familj. En ständig påminnelse om Guds kärlek och omsorg om var och en!

Intervju: Stina Fridolfsson

AV ARNE BJÖRKMAN

I den sjunde artikeln om de nyandliga rörelserna behandlar vi dansken Martinus Thomsen och hans filosofi om det synliga och osynliga kosmos med dess eviga, strålformiga väsen.

MARTINUS KOSMOLOGI

"Det tredje testamentet"

Under de senaste åren har många antikristliga rörelser växt upp i samhället och börjat fånga människor i sina nyandliga fångstnät. En av dem är Martinusrörelsen, som uppstod under 1930-talet i Danmark.

Kring Martinus kosmologi finns ingen medlemsorganisation som i de flesta andra rörelser. Kosmologin är ett utbredd antikristligt tänkande, som påverkar människorna. Bland annat är många hälsohem inkörsportar till Martinus kosmologi.

Martinus citerar ofta Bibeln och Jesu liknelser och uttalanden. Men han gör det i syfte att bevisa sina egna nyandliga teorier. Man kan påstå att Martinus kosmiska analyser är en sorts till västerländskt tänkande anpassad hinduism och har ingenting med kristendom att göra.

Idag skrivs det mycket om nyandlighet. Och det görs i positiva termer. Kändisar träder fram i tidningsspalterna och berättar att de funnit en ny andlig dimension i tillvaron. Då har de i de flesta fall besökt något hälsohem och fått höra föredrag i Martinus kosmologi och tagit budskapet till sig.

Martinusrörelsens anhängare uttalar sig gärna lite nedlåtande om den klassiska kristendomen.

–Det är gammalmodigt att läsa Bibeln, säger de. Nu gäller det att bli delaktig av det kosmiska medvetandet.

Även en del som bekänner sig som kristna fångas in i det nyandliga nätet. I slutet av 1985 trädde ett känt kristet sångarpar – Mia Marianne och Per Filip – fram i den nyandliga tidningen Hälsa och berättade att deras kristendom hade berikats genom Martinus kosmiska analyser. I början av 90-talet gav de samma bekännelse i Svenska Journalen.

Martinusrörelsen har ingen medlemsorganisation i vanlig mening. De martinustroende lever ett vanligt socialt liv som alla andra medborgare. Men på sin fritid studerar de Martinus böcker och lyssnar emellanåt till något föredrag i kosmologi. I sitt tänkande skiljer de sig mer och mer från de gamla kristna sanningarna. Till slut sitter de ganska ordentligt fast i det nyandliga spindelnätet.

Ett ljussken

Föredrag om Martinus kosmologi hålls varje månad över hela Sverige. Och eftersom Martinus propagerade för en vegetarisk livsstil har Martinusrörelsen ett naturligt samband med hälsohemmen.

Rörelsen har fått sitt namn efter den man, som under 1930-talet trädde fram och berättade om sina kosmiska uppenbarelser. Han hette Martinus Thomsen och föddes 1890 på norra Jylland. Han växte upp under enkla förhållanden och fick en mycket elementär skolgång. Vid tolv års ålder tog han arbete som herdepojke och utbildade sig sedan till mejerist.

Så småningom kom Martinus Thomsen att arbeta som kontorist i Köpenhamn. Där inträffade 1921 något som totalt ändrade hans livsbana och gjorde honom till nyandlig propagandamakare.

En dag fick Thomsen helt plötsligt ett slags ljusuppenbarelse. Han har själv kallat händelsen för en "intellektuell ljusupplevelse". Det kraftiga ljusketen nästan lamslog honom. Ljuset formade sig till en "Kristusgestalt" och förenade sig med Martinus Thomsen. Efter den här händelsen påstod Martinus att han var medveten om andra sidor av verkligheten än de som kan förnimmas med de fysiska sinnen. I sin bok "Kring min missions födelse" skriver han:

" Det hade skett en förvandling av mitt väsen. Jag hade fötts in i en ny värld, hade blivit medveten i en ny kropp. Och från det ögonblicket var den värld, som ligger hinsides alla fysiska företeelser, permanent inlemmad i mitt dagsmedvetande. Det gyllene ljuset hade kvarlämnat mig i ett tillstånd av medveten odödlighet och med förmågan att se, att endast livet existerar och att mörker och lidande endast är kamouflerad kärlek och att Guds väsen är närvarande i allt och alla."

Thomsen berättar att han före den här ljusupplevelsen inte hade haft någon kunskap om "andliga realiteter". Han skriver:

"Jag kände varken till odödlighet eller återfödelse. Jag kände varken ödets lagar eller djurens sanna identitet. Jag visste inget om kärlekens auktoritet och skapelsens verkliga mysterium, hade ännu inte haft någon som helst realistisk upplevelse av Gudomens personliga närhet i min egen ande. Jag var religiöst sett ett helt oskrivet blad. Att jag ända till mogen ålder kunnat förbli så intakt berodde på den i detta fall lyckliga omständigheten, att mitt öde inte i ett enda fall fört mig i beröring med någon religiös bok eller sekt utöver vad som ingick i folkkyrkans barnundervisning. Icke desto mindre var jag djupt religiös och hyste en innerlig kärlek till Gud. Jag kan ej fysiskt erinra mig någon dag, då jag icke bett till Gud. Men denna min religiositet var min hemlighet, min helgedom. Jesus var mitt högsta ideal och rättesnöre."

Nyandlig kallelse

Martinus Thomsen kände "en stark kallelse" att berätta om sina "kosmiska visioner". Han blev föredragshållare och författare. 1932 gav han ut det första bandet av sitt huvudarbete "Livets bok", det som idag kallas "det tredje testamentet". Det sjunde och sista bandet kom 1960.

Thomsen skrev också många andra böcker. Han ville göra en andlig kartläggning av hela det synliga och osynliga kosmos med dess strålformiga väsen, påstod han.

I sina skrifter refererar Martinus ofta till Bibeln. Martinusanhängaren Nils Kalén har en kommentar till detta i sin bok "Kosmisk livssyn":

"Och faktum är att mycket oklart och gåtfullt i bibeln just genom hans kosmologi kommer att ses i annan dager. Men vår bibel behöver kompletteras med ett budskap till vår tids folk. *Gamla testamentet* var anpassat till människor på en helt annan utvecklingsnivå än vår. När *Nya testamentet* tillkom, hade människorna nått en högre grad av utveckling och var mogna för högre sanningar. Men nu har det gått snart två tusen år sedan dess, och våra insikter och kun-

Martinus Thomsen, till vänster, i samtal med Martinusrörelsens svenska "språkrör" Nils Kalén.

skaper om det kosmos vi lever i skiljer sig ju högst väsentligt från äldre tiders uppfattning. Vi börjar därför bli mottagliga för ännu högre sanningar. Det är dessa som kosmologin ska ge oss. Och just för att anknyta denna kosmologi till de två 'testamentena' har Martinus kallat sitt samlade verk för *Tredje testamentet*. Under den beteckningen kommer det att presenteras för världen."

Martinus Thomsen gjorde alltså anspråk på att hans kosmologi är Guds ord i modern form för nutidens upplysta människor.

Evig kretsgång

Martinus skrev att han inte ville binda människor till sig i någon förening. Han uppmanade den andligt intresserade sökaren att FRITT studera hans kosmiska analyser och sedan föra in dem i sitt eget tänkande.

Kring Martinus kosmologi samlades en skara intresserade. Den skulle växa under årens lopp. 1935 grundades Kosmos ferieby på Själlands nordkust, där intresserade samlas till bad och föredrag i kosmologi. 1943 bildades Martinus institut i Köpenhamn. Även i Sverige öppnas ett Martinuscenter. I vårt land är det främst Hälsans förlag och Världsbilds förlag som gett ut Martinus skrifter.

Martinus hävdar att ALLT liv är evigt. Och liv finns i allting synligt och osynligt här på jorden, i stenen, i växten, i djuret och i människan men också i bacillen och atomen. Allt är levande väsen som du och jag i olika medvetenhetsfomer. Jordklotet är t.ex. en levande personlighet i en högre livsform än den vi lever i.

Döden är endast en "tänkt motsats" till livet, menar kosmologen. Och om vi ser en sten, en blomma, en hund eller kanske en stjärna, är det endast tillfälliga fysiska manifestationer av eviga levande väsen.

Allt liv passerar under sin eviga vandring genom olika utvecklingszoner. Och som levande väsen i kosmos

kan stenarna, växterna, djuren och människorna leva i fyra medvetna tillstånd i fyra olika riken: mineralriket, växtriket, djurriket och människoriket. Martinus menar att de flesta människor lever i djurriket men är på väg mot människoriket. Endast andligt högtstående personer tillhör människoriket. Jesus var en av dem.

Martinus undervisar om utvecklingsspiraler. Då vi levande väsen i kosmos genomlevt en lång utvecklingsspiral som växt, djur och människa, börjar vi om i en ny högre spiral. Men då har vi nått så långt att vi börjat längta efter fred på jorden, frid i sinnet och kärlek i hjärtat.

Då vi under en sådan lång utvecklingsperiod passerat alla dessa olika medvetenhetstillstånd, fortsätter vi vår kosmiska vandring i andliga riken, först i visdomsriket och sedan i den gudomliga världen, där utvecklingen når en höjdpunkt. Efter en längre tids vistelse i de höga andliga världarna, söker vi oss tillbaka till "det hårda motståndets värld", eftersom vi vill göra nya erfarenheter och utveckla oss vidare. Vi är då tillbaka i materien – i en högre utvecklingsspiral – och börjar på nytt vår långa färd mot nya djärva mål. Kanske är vi den här gången stjärnor eller planeter.

Evigt kretsar livet genom de här sex rikena, påstår Martinus Thomsen i sina skrifter. Han lär också ut att vi själva skapar vår framtid. Som vi sår får vi skörda! Den eviga karmalagen gäller också inom Martinus kosmologi. Lidande och annat som vi möter i vårt kretsloppsliv är meningsfullt och finns till för att vi ska utvecklas vidare och växa i kärlek till vår nästa.

Ingen ondskas

Kosmologerna menar att naturen och det dagliga livet är tillvarons sanna religion i vilken alla är medlemmar. Endast genom att förstå och leva i kontakt med naturen och våra medväsen – allting är ju levande väsen – kan vi skapa ett fullkomligt världsrrike,

där global fred och rättvisa råder.

Martinus menar så här:

Genom alla krig, katastrofer och konflikter som finns i tillvaron, så lär sig människan hur man inte bör handla. Och genom de här erfarenheterna, som människorna skaffat sig under mängder av olika fysiska liv, kommer till slut ett världsrrike att växa fram, vars politik bygger på kännedom om livslagarna. Målet för den här världstaten är att avskaffa krigs- och våldspolitik, skapa en rättvis fördelning av naturresurserna, ersätta pengar som betalningsmedel med varje individs arbetsförmåga och bygga upp en världsomspännande fullkomlig demokrati med ett internationellt lag- och rättsväsen baserat på andligt-vetenskapliga analyser.

I det här globala riket kommer de tekniska resurserna att användas till att befria människan från hårt arbete. Det gör det möjligt för henne att istället utveckla sig inom andlig forskning, vetenskap, konst och kultur. Politikens främsta mål kommer att bli att skapa kroppslig och psykisk hälsa och livslust för alla innevånare på jorden.

Det här martinuanska fredsriket kommer inte att växa fram genom tvång utan som en följd av att naturen till slut lyckats inplantera en fullkomlig moral i varje människas inre. Och därmed är jordmänniskan inte längre ett halvt djur utan en hel människa, som tänker och reagerar efter livets lagar, menar Martinus.

Obehagligt gott

Enligt Martinus kosmologi och många österländska livsåskådningar har alla väsen evig existens. De har alltid levat och kommer alltid att leva. Under sin oändliga kosmiska vandring upplever de ett stort antal liv i den fysiska världen. Under den tiden hinner total rättvisa och utjämning ske, påstår man. Det är karmalagen som utjämnar orättvisorna och lidandet.

För Martinus existerar inget ont. Det vi kallar "ont", benämner han "obehagligt gott".

Martinus förnekar också att det finns en ond makt. Han skriver: "Där okunnigheten avlägsnas upphör det s.k. onda att existera."

Han förnekar också att det finns en personlig Gud. Men i sina skrifter använder han gärna ordet "Gudomen" som ett begrepp för högre andliga väsen. Han brukar som sagt också många bibelcitater för att ge intryck av att hans kosmiska analyser är kristna. Med sann kristendom menar Martinus en högre utvecklad "kristen lära", dvs hans egna kosmiska teorier.

Enligt Martinus är inte lösningen för människorna att de kommer till tro på Jesus, blir befriade och frälsta och får sin synd och missgärning förlåten. Han menar istället att människan måste få kunskap om livet, om

hur hon ska leva, tänka och handla för att komma ut ur sin mörka ödessituation. Här är det på sin plats att påpeka att finns människor som läst Martinus och trott på hans kosmiska funderingar men som sedan fått möta Jesus Kristus, Guds son, till frälsning och befrielse från både kosmologi och mycket annat.

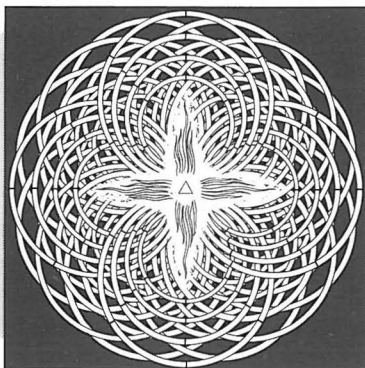
Jesu försoningsverk

Martinus mer dogmatiska andliga undervisning kan delas in i tre teser:

1. Efter den fysiska döden genomgår jaget –det eviga väsendet – en tids "skärseled" för att renas från alla jordiska begär. Sedan vandrar jaget vidare till en själslig strålvärld, där saligheten blir större ju högre upp i sfärerna det kan nå på grund av sin utveckling.

2. De människor som är personligt troende –frälsta– är egoistiska och andligt outvecklade. De står på en lägre utvecklingsnivå än t.ex. ateister och andliga sökare därför att de ännu inte har lämnat den blinda trons stadium.

3. Jesus är inte Guds son och människornas Frälsare. Han var endast en

Martinus symbol "Evighetskroppen". Den symboliserar den eviga karmalagen.

högt utvecklad religiös lärare, som genom sitt liv på jorden och sin undervisning ville visa människorna hur de skulle leva. Jesus offergärning på Golgata var nödvändig för judarna på den tiden, eftersom de var uppföstrade att tänka i blodsoffertermer och alltför omogna och andligt utvecklade att förstå den sanna kristendomen, dvs den kosmologi som Martinus fått i uppgift av någon att föra fram.

Om Jesu offerdöd skriver Martinus bland annat:

"Denna försoningsdogm, att ett oskyldigt väsen måste offras för att mildra den vrede guden, är i verkligheten urgammal hedendom, det är något av den fosterhinna, som kristendomen skall befrias ifrån. Det är inte genom att dö, som Kristus har frälst mänskligheten, utan det är genom det sinnelag och handlingssätt, som Kristus visade medan han levde här och då han dog på korset. – – – Hela försoningsläran i den dogmatiska kristendomen är i verkligheten en fortsätt-

ning av hedendomens tro på en vred gud, som kan ha fiender och som man måste bönfälla om nåd och syndernas förlåtelse för att inte behöva pinas i ett evigt helvete." (Kosmiska lektioner)

Bara de raderna ur Martinus bok visar hur lite han hade förstått av vad tro, frälsning och försoning handlar om. Avslöjande för Jesus-hatet inom martinusrörelsen är även Nils Kaléns kommentar i boken Tio Guds bud och tredje testamentet. Där skriver han under rubriken "Modernt missbruk av Guds namn" följande:

"Ett helt annat och kanske allvarligare slags missbruk av uttrycken för det gudomliga är det som, paradoxalt nog, förekommer i s.k. religiösa kretsar. Särskilt i vissa frikyrkor härskar en salvelsefull eller skenhelig jargong som för en utomstående kan kännas nog så påfrestande. Under pågående gudstjänst suckar man ett hörbart 'Ja, käre Jesus', 'Halleluja, pris ske Gud' eller något i den stilen – ett ganska osmakligt skyltande med sin 'helighet', som måste betecknas som ett vanhelgande av det gudomliga. Hur var det Jesus själv sade: 'Inte alla som säger 'Herre, herre' till mig skall komma in i himmelriket, utan bara de som gör min himmelske faders vilja.'

Och vad ska man säga om vissa s.k. frälsta ungdomar som på husväggar och annorstädes klotrar sentenser som 'Jesus lever', 'Jesus hör bön' och dyl.?"

"Det tredje testamentet"

Martinus trodde alltså inte på nåd, befrielse och frälsning och syndernas förlåtelse. För honom existerade inte begreppet synd. Han såg all ondska och synd som ofullkomlighet och naturliga utvecklingstillstånd hos människan. Även homosexualitet betraktade han som en utvecklingszon.

Martinus Thomsen avled 1981. Under 70-talet talade man inom Martinusrörelsen om att han då skrev på "det tredje testamentet". När Martinus var klar med den boken, så skulle han lämna den fysiska kroppen, för då var hans livsverk avslutat, påstods det. På den tiden talade man inte om att Livets bok var detsamma som "det tredje testamentet", vilket man gör idag.

Det verkar därför som om Martinus aldrig hann skriva färdigt sitt "tredje testamente", innan han plötsligt avled. Hans anhängare skyndade sig då tydligen att kalla Livets bok och övriga Martinus böcker för "det tredje testamentet". På så sätt fick de det att se ut som om Martinus trots allt avslutat sitt livsverk på jorden på det sätt han förutsagt.

Källor: *Kosmiska lektioner* av Martinus, *Kring min missions födelse* av Martinus, *Kosmisk livssyn* av Nils Kalén, *Tio Guds bud och tredje testamentet* av Nils Kalén.

av Gösta Karlsson

På väg mot

HARMAGEDDON

När undertecknandet av fredstraktaten mellan Israel och Jordanien kablades ut över världen, då var vi där... på plats, så att säga. Klockan 14.10 lokal tid, signerades den historiska akten, och vi skriver onsdagen den 26 oktober 1994.

Som en liten kuriositet kan jag nämna, att min grupp kom att bli den första skandinaviska som gick över gränsen till Jordanien via Akaba; den första på 46 år...

Jerusalem Post hade dagen därpå en femspaltig bild i färg på de deltagande herrarna, med Yitzak Rabin, Bill Clinton och kung Hussein i mitten. Allt ägde rum i Arava som är att betrakta som "Ingenmansland" mellan de båda länderna.

Naturligtvis vore det mycket att berätta om själva ceremonin. De olika funktionärernas tal, etc. Men man måste se allt i ett oändligt större sammanhang. Här kommer den eskatologiska biten in. Vad vi upplevde den över 30-gradiga varma dagen, ja det var ett steg av många på vägen mot Harmageddon.

Jag har ofta framhållit; och förväntats över hur allt i dag faller på plats på den profetiska kartan. Har i många år predikat över Hes. 38 om "Gogs härnadståg"; i klartext Rysslands anfall på Israel. Har fått mycken kritik av kollegor inom pingströrelsen. Man har menat, att detta aldrig skulle kunna ske. Man tänkte då på det väldiga Sovjetunionen, som ju inte alls finns nämnt i Skriften. Nej, det är riktigt, men så finns det inte heller något Sovjet i dag! Det är Ryssland som gäller, eller som det hette: Ros (-land).

Det blir presidentval i Ryssland om något år. Den nuvarande makthavaren, Boris Jeltsin, avser ju inte att ställa upp. Den starkaste kandidaten är den 48-åriga Vladimir Volfovitj Zjirinovskij. Han har sagt mycket om framtiden då (om) han kommer till makten. Beträffande Israel är han mycket tydlig. Han har redan sagt att Israel inte har någon rätt att existera, och att enda lösningen på den israeliska-arabiska konflikten är att judarna

förflyttas till Madagaskar, eller någon annan avlägsen plats i Afrika. Han har svurit att återupprätta sitt lands ära, även till priset av krig. Också här finns mycket att peka på som indikerar vad Bibeln alltid har talat om: Gogs härnadståg.

Men nu kommer det intressanta. NÄR SKALL DETTA SKE? Ja, här behöver vi inte spekulera, därför att vår kära Bibel svarar i klartext. I Hes. 38:8 står det om Ros att "...du skall få tåga in i ett land som har fått ro efter svär-det..."

Står jag i den förtjusande vackra staden Tel-Aviv (Vårens kulle), och blickar västerut, så ser jag det väldiga Medelhavet. Därifrån finns inga anfallsplaner på Israel. Söderut fick landet fred till en kostnad av 17 miljarder dollar. Jag talar om återlämnandet av Sinai, där man byggt denna infrastruktur till nämnda värde. Man tog också olja i mängder därifrån. På gräsmattan framför vita huset i USA fick man fred med PLO. Och ... under över alla under, nu talar Rabin om att återlämna Golan till Syrien, vars president talar om 'en varm fred' länderna emellan. Och sist nu, ceremonin vid Arava. Alla tecken tyder alltså på att Israel nu går in i en fredsperiod som i sin tur skall föregå den nöd jag här skisserat ... en falsk fred.

Men, för andra gången i min lilla uppsats: Det gäller oändligt mycket större sammanhang. för att reda ut detta grundligt, skulle vi behöva gå in på Danielsboken. Den nämner om den 70:e årsveckan. Nädestidens sista 7 år som jag betecknar som den antiktistliga tiden. Jag delar upp den i två hälfter, därför att Skriften gör det. Den senare delen av denna epok blir Den stora vedermodan. Men den föregås av en period på 3 1/2 år som till sin skenbara karaktär har ett annat utseende. Antikrist träder fram som fredsfurste. Sluter förbund med många folk, så ock judafolket. Det står om honom i Dan. 8:25 i den hebreiska grundtexten att han genom en falsk fred skall förgöra många. Genom ett falskt tal om fred skall denne ondskans son förgöra många. Nu är vi inne på globala sammanhang.

Parallellt med orden i Hes. 38:8 som är riktade till Israel, står i Tess. 5:3 som en varning till en hel värld: "Bäst

de säga, allt står väl till och ingen fara är å färde..." eller som den engelska översättningen uttrycker det: "peace and saftety". En tid av skenbar fred, frihet och lycka för en hel mänsklighet. MEN DEN ÄR GRUNDFALSK!!! Då kommer plötsligt fördärv över dem... För Guds folk har det intimt samband med Jesu andra tillkommelse. Pris ske Gud!

Personligen tror jag inte att frälsta människor skall blanda sig i politik. Men här måste jag ändå få ge uttryck åt min indignation. Jag menar nämligen att den nuvarande regeringen i Israel för en helt förkastlig eftergiftspolitik. Landområden som tidigare generationer av judar har gett sina liv för, ja dem skänker man bort. Den första stad som Josua intog, Jeriko, som Gud gav dem för evärdelig tid, det kom att bli den första stad som regeringen skänkte bort. DET HAR MAN INTE MANDAT TILL!!!

Spekulation ligger inte för mig. Har under alla år sökt hålla en sansad och nykter framställning av profetordet. Årtal och dylikt är mig en styggelse. Har sett för mycket av uträkningar om än det ena än det andra. Men om jag som privatmänniska skulle säga vad jag tror, så är vi nära den tid jag sökt beskriva. Ja, jag tror till och med att vi nu går in i initialskedet av nämnda era. Om jag tvärt emot mina principer skulle fixera årtal, så skulle jag se det så här: Man har ofta nämnt år 2000 som ett slutår för nådens tid. Bibeln talar oftare än vi anar om matematik. Det är lätt att skönja ett mönster av sju tider för jorden och människan. Det tog 4000 år från skapelsens morgon fram till Kristus. Då skulle alltså 2 'tider' återstå fram till tusenårsriket. Läger man därtill det historiska faktum, att vår Frälsare föddes fyra år före vår tideräkningens början, så skulle det återstå två år av den sjätte perioden i Guds tidsplan. Eller om det är så, att vår tideräkning är riktig, att det är 1994 nu ja...

Slutsumman blir för mig denna: Jag skulle inte alls bli förvånad om Antikrist trädde fram i morgon, eller ... om han redan har visat sig – fördold för flertalet, men ändå...

Bäst av allt: "Tidstecknen visa att HERREN är nära, snart kommer JESUS igen!"

Min Jesus

SOVER INTE!

**Reflexioner efter ett
besök på "Jesusfest
på Hovet".**

**En stor kampanj med
ett 50-tal församlingar
anordnades några da-
gar i december på Jo-
hanneshovs isstadion i
Stockholm. Den kän-
de pastorn David
Yonggi Cho var huvud-
talare.**

Inbjudan nådde mig om den stora Jesusfesten som skulle äga rum på Johanneshovs isstadion. Min första tanke var att detta skulle nog tendera till att bli ett spektakel, men jag bestämde mig för att gå dit och orientera mig.

Regnet stod som spön i backen denna fredagskväll och med tacksamhet skyndade vi in under taket på hovet där vi fick skydd från det iskalla regnet. Jag var nyfiken och förväntansfull inför detta som skulle komma. Hovet var fullpackat och en sopran stod framme på podiet och sjöng något klassiskt. Även kulturen hade alltså fått sin plats under taket denna afton. Där satt unga och äldre människor från alla sammanhang. Det var trångt och varmt.

Vi välkomnades till mötet och började sjunga en gemensam psalm. Den obligatoriska lovsången sjöngs stående och svajande med händerna i luften. Jag iakttog församlingen och att dessa händer som var uppräckta såg hotfulla ut. Inte som de händer som jag är van att se från en förkrossad syndare som fått nåd genom Jesu underbara försoningsverk på Golgata. Nej, det var hotfulla händer som ställde krav. När lovsången var slut på given signal, övergick den i ett slags mässande ackompanjerat av symfoniorkester. Jag kände olust, och min tanke gick osökt till katolska kyrkans mässande.

Kvällens artist var Carola Sörgaard som kom direkt från hockeymatchen i grannhuset, den stora Globen. Där hade hon sjungit nationalsången för hockeypubliken. Hon brände av en gospel, hoppade upp på en stol och fick tag i svenska och koreanska flaggan och viftade till församlingens jubel.

David Yonggi Cho läser ur Lukas 28:22–25, och talar om Jesus när han stillade stormen på Gennesarets sjö. Han säger så detta: Jesus somnade, därför att hans lärjungar inte ville prata med honom och bara hade tid för sig själva. Därför kröp han ihop i båten och somnade. Nu uppmanar han så oss att väcka Jesus som även i vår tid har somnat därför att vi inte har tid att prata med honom.

Jag kände mig väldigt upprörd, för aldrig tidigare har jag hört att Jesus skulle sova och att han skulle behöva väckas av mig och mina böner. Jag tänkte att jag måste ha missuppfattat detta, så jag lyssnade ivrigt för att hö-

ra om jag missförstått sammanhanget. Men nej, han säger det igen; Jesus sover, och vi måste väcka honom och få honom att stiga upp och hjälpa oss.

Jag nyper mig i armen och undrar om jag somnat, men så är inte fallet. Jag är klarvaken. Vilken Jesus talar denne kände predikant om? Min bibel säger något helt annat om min förhålligade frälsare i Jes. 40:27–31. "Vet du då icke, har du ej hört det, att Herren är en evig Gud, han som har skapat jordens ändar? Han bliver ej trött och uppgives icke, hans förstånd är outrännsakligt." (v.28),

Min Jesus sover inte och har aldrig gjort det, kommer heller inte att göra det. Han vakar över sina barn dag som natt, och i detta är jag trygg. Jag kände mig röd och svettig och kränkt å Mästarens vägnar. Tyvärr var min plats i mitten av en bänkrad. Att fly ut i friska luften verkade snart sagt omöjligt. Min Jesus sover inte. Jag sover gång på gång, och då väcker han mig handfast och kärleksfullt. Pris ske Gud!

Så fortsatte Yonggi Cho att berätta om en vän till honom som fått ett cp-skadat barn. Denne vän var mycket ledsen över detta, och startade så att

be för sitt barn. Han drev ut djävulen ur barnet varje dag under tre år, och det tredje året hände så undret. Barnet blev friskt.

Så berättade han solskenshistorien om när presidenten ringde honom och hade problem med olympiaden. Presidenten ville att Yonggi Cho skulle komma upp och bedja för detta hos honom. Detta blev gjort. Yonggi Cho går upp till höga vederbörande och ber tillsammans med honom. Olympiaden blev en succé och sommaren underbar!

Yonggi Cho ropade ut att Jesus lever, men då undrade jag vad jag har för glädje av det, när han sover?

När vi väckt Jesus skulle vi be honom att stiga upp och komma tillbaka till våra familjer, företag och vår nation. Vi skulle driva ut satan ur landet, och därmed våld, omoral och elände. Så skulle vi få en nation av frid som skulle vara ett föredöme för andra nationer. Jag funderade hur denne trötte Jesus som var presenterad skulle orka detta och hur han skulle hålla sig vaken.

Här måste jag tillägga: min Jesus lever och han vakar dag och natt. Han längtar efter sin dyrköpta brud och har inget behov av sömn. Sönnen står jag och du för! Han kallar och ropar på sin brud att hålla sig vaken med olja i lampa och kärlek. Jag söker någon att utbyta en förstående blick med, men massan är helt uppslukad av talet från podiet, och jag känner mig liten och ensam.

Mitt hjärta ropar efter rening. Jag tycker att min frälsare blivit kränkt och nedsmutsad. Vi går in i avslutningen, och människor bjuds in till förbön. Kören sjunger en hymn som jag känner igen från midnattsmässan i St. Peterskyrkan på julaftonen. Stämningen är kuslig.

Jag letar efter min Jesus. Han som släpade på korset, pinad och slagen. Den Jesus som vann en fullkomlig seger över ondskan genom sitt offer på Golgata kors. Han som inte framställde några krav på att bli befriad från sitt lidande, utan bar detta ända in i döden, där han så utropade: Det är fullbordat. Så uppstod han på tredje dagen och gick hem till sin fader där han vakar över sin församling och väntar på att få förenas med sin brud. Dagen är nära. Halleluja! Jesus kommer snart. Maranata!

Ulla – Britt Bygdås.

KYRKANS VRÅNGLÄRA

av Aage Samuelson

Följande rader skrevs av Aage Samuelson i Maran Ata-bladet i februari 1963. Dessvärre är detta mene tekel fortfarande brännaktuellt.

Kyrkan i Norge är en gren av den katolska kyrkan, och avviker föga från den. Den är en falsk religiös organisation som har en förkunnelse som leder det norska folket bort från Gud.

Dess lära går ut på att det finns frälsning i barndop, konfirmation och i nattvarden. Se själv i folkskolans katekes! Bibeln säger att frälsning från synden finns endast i Jesu blod.

Kyrkans medlemmar består av alla slags kategorier människor. Ingen behöver vara född på nytt för att tillhöra den, inte ens prästen. Förkunnelsen om ett evigt helvete är fullständigt utesluten. Ritualer är normen för gudstjänsten i kyrkan. Den är styrd och dirigerad av staten. De bibliska sanningarna om frälsning, dop i vatten (inte barndop), tungotal, uttydning, profetia och helbrägdagörelse är ett okänt begrepp. Om en ofrälst kyrkomedlem dör, får familjen på begravningsdagen prästens falska tröst om att han gått till paradiset, medan Jesus klart och tydligt säger, att den som inte tror går förlorad.

Statskyrkan och dess lära är så ingrodd i det norska folket att den blivit folkets gud istället för Gud själv. Generation efter generation växer upp i denna falska lära och går till helvetet med den. Vem törs säga emot? Är det inte på tiden att det blev

en revolution mot detta falsarium? Jo, det måste göras nu. Låt oss i tal och skrift resa oss emot kyrkan. Låt oss få den avskaffad. Låt oss få bort Luthers katekes från skolan. Kämpa för det sanna evangeliet, så tusenden och åter tusenden kan bli frälsta från ett evigt helvete.

Det finns ingen frälsning i barndop. Det finns ingen frälsning i konfirmation. Det finns ingen frälsning i nattvarden. Symboler eller kyrkliga ritualer frälser oss icke. Jesu Kristi, Guds Sons blod renar oss från all synd. Världen behöver en biblisk väckelse. De sanna kristna måste ta smäleken på sig, och, om nödvändigt, dö för sanningen. Jesus måste det. Lärjungarna måste det. Vi måste också.

Varje allians med kyrkan är delaktighet i dess lära. Det är heller icke tal om hur många goda människor det finns i kyrkan. Paulus säger i Rom 3 "Ingen finnes som gör vad gott är..." Jesus säger i Mark 10:19: "Ingen är god utom Gud allena". Antingen är du frälst och en ny skapelse, eller också är du ofrälst och under förbannelsen.

Kyrkans lära kan aldrig frälsa en människa. Om det finns någon där som söker sanningen, så skall han också finna Gud. Men du kommer också att upptäcka, att då vederbörande blir omvänd, döpt i vatten och an-

dedöpt, skiljer han sig strax från kyrkan. Det är ju biblisk frälsning, och skulle mottagas med glädje av prästerskapet, om dessa hade varit bibliska.

Händer det att själar kommer i syndanöd i kyrkan? Blir någon nedsänkt i vatten efter att han kommit till tro på Jesus? Talar man i tungor i kyrkans möten? Blir demonbesatta människor lösta? Beder man för sjuka där? Är det spontana jublet och glädjen över frälsningen tillstädes där. Nej. Varför? Därför att förkunnelsen är falsk lära.

Lika nitälskande som lärjungarna var för den lära Jesus gav dem, lika nitälskande bör vi vara. Världen går emot en säker katastrof, medan Guds barn sover. Religiösa organisationer och samfund leker möte. De som skulle vara frälsta är som förlamade och ser att kyrkans järnklo griper över hela vårt land. För att bryta denna järnklo behöver vi kristna bara en sak, nämligen att bli fyllda med Anden. De som Gud mötte 1907 (pingstvännerna – Ö A) har svikit Gud. En ny våg av väckelse går över hela landet, och detta är åter en ny anledning för oss att häva upp vår röst till massorna om att de må söka Jesus och bli verkligt frälsta, och komma ut ur statskyrkans fruktansvärda falska lära.

I tal och skrift måste vi helt gå in för väckelsen och angripa statskyrkan och dess allierade, oavsett vilka de är. Allierar man sig med den, blir man medskyldig i dess synd. Därför, det bästa sättet på vilket man kan bekämpa den, är väckelse och åter väckelse, med Guds kraftiga manifestation.

**Översättning:
Larz Gustafsson**

Att Köpslå med Fienden

av Leif Liljeström

Det är aldrig rätt att söka sig "bakåt" för att få mer av den helige Ande. Vissa gör det, och det kan vara frestande. Du upplever att det blir "torrt" i det sammanhang du är, och så ser du dig omkring och upptäcker att den eller den gruppen verkar ha mer av Anden. Till slut blir du så frestad att du går dit, fast du vet att de har mindre av sanning, helgelse eller något annat betydelsefullt vår Herre lärt oss.

Och visst kan man få "mer" av Anden på det sättet, men samtidigt har man tappat något av det som egentligen är den helige Andes uppgift att leda oss fram till: hela sanningen. Andra grupper upplever välsignelse på den nivå de befinner sig, och är de lydiga kommer Gud att leda dem vidare. Men *du* måste söka Anden på den nivå *du* befinner dig. Du kan inte gå till kristna som har mindre av sanningen än du har, och ta emot av dem. Då har du svikit din Herre och ditt förvalterskap.

Det kan aldrig vare sig vara eller kännas rätt att byta bort andliga lärdomar, dyrt köpta erfarenheter, som man kanske lidit både smälek och "svettats blod" för, mot en stunds lovprisning bland kristna med en helt annan inriktning.

Den verkliga lösningen ligger inte där, och du kommer själv att bli varse det så småningom. Du kommer att märka att *"du förlorat någonting, det du fick då du begynte och Guds väg också blev din"*, som det heter i en sång.

Troheten mot Herren Jesus ligger i att vara hänsynslöst trogen det budskap han anförtrött oss, och som vi tagit emot steg för steg på lydnadens heliga väg. Vi kan väl inte vinna mer av Herrens välbehag genom att vända oss ifrån vad han själv lärt oss?

Ett sådant köpslående med fienden kan aldrig sluta med seger. Kampen måste tas upp på den punkt där man står och i den situation man befann sig när "torkan" begynte.

Kanske är det din egen olydnad det hänger på? Oftast vet man innerst inne vad det handlar om, fast man inte vill erkänna det.

Det kan vara svårt att underordna sig Herren ibland, särskilt när han använder sig av människor för att göra sin vilja känd. Och alldeles särskilt när de människorna inte bär sig åt som man tycker de borde bära sig åt.

Kanske du vandrat runt överallt och sökt efter "välsignel-

sen", och så upptäcker du till sist att den fanns där den alltid har funnits, det var bara det att du inte lyssnat till Herren på någon punkt, något du skulle gjort eller inte gjort, i din tjänst för honom.

Nej, det finns bara ett sätt att få uppleva mer av den helige Ande på ett förblivande och verkligt sätt, och det är genom att gå *FRAMÅT, VIDARE* på samma väg man vandrat tidigare, i nya trossteg och satsningar, genom nya offer och överlåtelse åt Herren, av trohet, i smått som i stort, till det budskap och det uppdrag man mottagit av honom.

Då degraderas man inte till en andlig tiggare som får tiggare olja av den ene efter den andre, utan man blir själv en källa till sann och förblivande välsignelse, och får genom den smörjelse man har förmedla skatter och fonder av andlig kunskap till andra.

Då blir man inte en underkuvad ja-sägare som tar emot läxor av struntviktiga uppkomlingar på trons väg, människor som borde böja sig i stoftet inför den lärdom och erfarenhet du representerar, människor som inte ens lärt sig se skillnad på kyrka och församling, eller på kristendom och politik.

Men likväl *kan* du bli näpst och förödmjukad av just sådana, genom Herrens vilja, om du inte, trots all din erfarenhet och kunskap, har seger i ditt andliga liv.

Längre än så är inte avståndet till Guds nådatron, och ju större kunskap, desto större ansvar att vara *trogen* den kunskapen. Det är lätt att vara trogen i början, när man inte har så mycket att vara trogen mot. Men när insikten växer till, förökas också plågan, som Predikaren säger. Ju längre vi har vandrat med Herren, desto mer krävs det av oss, i hängivenhet, offervilja, trohet och lydnad i hans efterföljd. Det krävs mer av en vuxen än av ett barn, mer av en lärare än av en elev, mer av en åldring i Herren än av en yngling. Och över allt vakar vår Herre, och han vet var vi står och vad som kan förväntas av oss, var och en. Han känner våra hjärtan, läser dem som en uppslagen bok.

PÅ VILKEN VÄG har då Herrens Ande gått bort från mig, utbrast en känd profet en gång. *Du skall få se det när du nödgas springa från kammare till kammare*, svarade Herrens tjänare Mika.

På det sättet är det många som idag springer runt från kammare till kammare, *"ur hus i hus"*, som Jesus själv uttryckte det.

Jagade av fiendens härar, utan någon trygg och säker grund att stå på, drivs de från den ena gruppen och trenden till den andra, och kastas mellan lärouppfattningar och visioner, av mer eller mindre trovärdigt slag.

På vilken väg hade då Herrens Ande gått bort från profeten? Jo, ifråga om troheten i den tjänst han var kallad till. Där någonstans hade han svikit, och fallit undan för människors godtycke, fina herrars gunst och samtidens popularitet, eller något annat.

Mitt i allt profeterandet hade en *lögnens ande* smugit sig med, som vilseledde inte bara profeterna, utan också dem som hörde dem och följde dem.

Och märkligast och mest skrämmande av allt, var att det var på Herrens uppdrag denna ande gått ut för att förvilla både profeter och myndigheter i dåtidens Israel, detta för att pröva Guds folk och *lokalisera* och *dränara* det inre avfall som skett.

Kanhända provade Herren dig, och du lät dig ledas iväg bort från den väg han kallade dig att gå en gång? Vänd tillbaka, innan det är för sent, till den hängivna troheten, den *uppriktiga* troheten mot Herren Jesus Kristus. Tänk på hur du undfick Ordet och tag vara på det. När du var satt över det som var ringa, var du trogen. Du skall bli satt över mycket.

Gå inte från urkristendom till popkristendom, eller något annat tvivelaktigt, som idag står och i morgon faller. Trender kommer och går, men Guds ord består, ja, Guds fasta grundval förbliver.

Resebrev från JERUSALEM

av Ulla Lindgren

Här följer andra delen av en personlig och livfull skildring efter många besök i Israel. Under de senaste decennierna har dramatiska förändringar skett i det heliga landet.

fortsättning från förra nr.

Så blev det ett nytt problem. De fick inget byggnadstillstånd. Församlingen har en stor och välbelägen tomt, men myndigheterna ville byta den mot en tomt efter vägen till Betlehem. Men församlingen sade givetvis NEJ! Vi fortsatte att offra och samtidigt att bedja om byggnadstillståndet. Så kom glädjebudet att byggnadstillståndet var klart. Men vi fick vänta flera år på tabernaklet ändå. Det har varit strejk flera gånger, och så bröt kriget ut.

För tre år sedan, kunde de flytta in i kyrkan. Jag kom lagom ner till inflyttningen. Mycket återstod. Väggarna var oputsade och de elektriska sladdarna hängde lösa. Huvudsaken var att de kunde hålla mötena inomhus. När jag visade bilderna i Ljustorps Baptistförsamling, sade ordföranden: "Kollekten räcker kanske till ett paket spackel och litet spik!" Nu är allt klart, och det har blivit ett vackert tempel. Tabernaklet är bortkört, och har lämnat plats för en stor parkeringsplats. Vid utgången har man satt upp bonaden "Skönhet istället för aska". Nu är församlingens ökenvandring slut.

På sabbatsdagen gick jag till baptistkyrkan. Den var fullsatt. När mötesledaren frågade om någon var i kyrkan för första gången, visade det sig att många var från Finland och många nationer var representerade. Det var första sabbaten i månaden, och därför firades HHN. En ung familj kom fram och frun bar en liten flicka på armen – troligen var hon tre år. Jag trodde först att det gällde barnvålsig-nelse, men det visade sig vara avsked för missionärer. De hade tidigare varit på Filippinerna, och nu skulle de åter-

vända dit.

På eftermiddagen fick jag besök av Heinz och Gabriela Pollack. Heinz är jude och född i Berlin. Han har arbetat i Sverige i många år, men sedan flyttade han över till Israel och arbetade på Bibelcentret på Oljeberget. Han är nu pensionär, och arbetar som frilansare med tolkning, och skriver artiklar, osv. Gabriela är judinna och född i England. Tillsammans håller de sitt hem öppet för besökare. Gästboken har många intressanta namn. Nu planerade vi för min tid i Jerusalem. De är mig till stor hjälp. Om det är något jag vill veta, så ringer jag bara Heinz.

Charles Gorden. 1833–1885.

Han var en brittisk officer, och kom som sådan i kontakt med Egypten och Palestina. Han var hemma i sin Bibel, och när han fick se den officiella platsen för Jesu grav, reagerade han. Han visste att enligt Skriften bar Jesus sitt kors. Han gjorde egna forskning, och hittade en tom grav, som låg utanför stadsmuren i en trädgård. Den platsen kallas nu Gordons Golgata.

Det är ett Engelskt Missionssällskap som vårdar graven, anställer pastor, osv. Det är öppet på vardagarna. Alla är välkomna dit, och det finns guider för dem som vill ha upplysningar. Det är ofta resegrupper som vill fira HHN i trädgårdsgraven, och då hjälper de till med de praktiska tingen. Varje söndag är det gudstjänst kl. 9.00. Det tillhör resans höjdpunkt för mig. Att få sitta i solskenet och lyssna till fågelsång och ta del av en mäktig predikan med den öppna graven i fonden! En gång var det ett sällskap som startade från Haifa klockan 4.00 på morgonen

för att hinna i tid till gudstjänsten!

En annan gång kom en stor grupp från Sudan. De var svarta och klädda i bländvita kläder. Ledaren var troligen en kung – klädd i purpurfärgad mantel och med en tjock guldkedja om halsen. Han hälsade glatt mot alla. Det tas aldrig upp kollekt. Dörrvakten står med en korg, om någon vill lämna en gåva. Men den här gången bröts mönstret. Pastorn tackade för den stora check som gruppen lämnat. De kände att de ville ge den som en kärleksgåva till Guds verk på denna plats. Vi som gått i söndagsskola, minns den lilla negerpojken på missionssparbössan. När vi lade dit vår femöring, bockade han och tackade. Den söndagen blev jag påmind om Predikaren 11:1.

På måndagen den andra veckan, gick jag till Davids Borg. Den uppfördes av konung David (1 Sam. 16:13) för 3.000 år sedan. Den har legat i ruiner, men är nu åter uppförd. Där visas på kvällarna ett ljud och ljusspel. Där berättas hela Jerusalemets historia, och talas om att Kristus blev korsfäst. När jag för första gången hörde att de sade att hans död "altered" hela världen, förstod jag inte vad de menade. Ordet "alter" var okänt för mig. Men när jag på hotellet i mitt lilla lexikon såg att alter betyder alternativ, förstod jag.

Dagen efter gick jag dit på nytt för att höra efter om jag hört rätt. Och jag hade hört rätt: Kristus är alternativet! I år var borgen fyllt från botten ända upp till murkrönet, och alla fick höra att Kristus är alternativet. Det är också en av höjdpunkterna varje år.

Jag har besökt Kristna Ambassaden, Brenner Street 10 som har möte varje

fortsättning nästa sida

Ill. ur församlingen Narkis Street's nyhetsbrev, Jerusalem

onsdag klockan 19.00. Jag skulle också beskrivit Pollacks kyrka: Den mesianska kyrkan i Jerusalem, Profet Street 4.

Jag kommer att ge ut en bilaga, och den som vill ha den, behöver bara ta kontakt med mig.

Sista sabbaten tillbringade jag med de frälsta judarna i Eilat. Jag åker bus-sen ner. Det tar sex timmar, och vä-garna är asfalterade.

När jag år 1964 skulle till Eilat, tog det två dagar. Vi fick övernatta i Ber-Sheba. Där slutade den asfalterade vä-gen. Sedan vidtog "ökenspåret", dvs. tilltrampad sand, och vägen markera-des genom gamla tomat, som fyllts med ökensand och målat vita. Vi kunde inte öppna fönstren, för då flög sanden in, och det gjorde den ändå. En av resenärerna hade en termometer. Den stannade på 53 grader. Högre steg inte termometern. Sent på kväl-len kom vi fram till ett bristfälligt ho-tell. Tidigt på morgonen åkte vi till de små glasbottnade båtarna, där vi satt och tittade på koraller och fiskar. Se-dan började vi återvägen genom ök-nen.

De frälsta judarnas samlingsplats kallas Shelter, och det är mycket rik-

tigt ett skyddsrum. Det är ett hotell. Mot väggen har de spikat upp grova bjälkar, och på andra sidan har de satt upp en vägg, och där har de målat randiga fiskar, precis likadana som på akvariet.

Det finns inget tak, och ökensand under de ojämna stenarna. Längst fram finns en liten plattform.

Det är mycket folk ikväll. En stor grupp från Holland, flera från Japan och enstaka från många nationer. Ett par systrar leder sången till gitarr. De använder overhead-apparat. Alla för-samlingar jag mött, använder over-head. Det är bara Trädgårdsgraven som använder en egen liten sångbok.

När det mörknat, tänder de ljuset. Enkla glödlampor i en rad. Det på-minner om en gammal festplats i Sve-rige. Predikanten talar engelska och tolkas till ryska. Det har kommit många ryssar till Eilat. Innan han bör-jade, frågade han om det var någon som behövde tolkhjälp, men ingen sa-de något. Texten var lämplig. Han ta-lade om Moses och när han tillverka-de kopparormen. (Se 4 Mos. 21:6-9.) Det var här någonstans i ökensanden det ägde rum.

Efter gudstjänsten inbjöds alla att

fritt ta del av sabbatsmåltiden. Den började med soppa och bröd. Så blev det kokt ris och grönsaker. Medlem-marna passade på att hälsa på gäster-na.

Sedan tog jag en taxi till hotellet. Bå-de sabbaten och söndagen tillbragte jag på akvariet. Det är en belysning av 1 Mos.1:20-21. Här finns valar, stora sköldpaddor och små lysmaskar, som finns i ett särskilt mörkt rum, för att de inte skall förlora sin fosfor.

En spiraltrappa för oss ner till havets botten. Vi kan vandra bland fiskar-na - givetvis med glas omkring. Nu har de satt upp en brevlåda som skickar post till hela världen med sär-skild stämpel. Jag skickade två vykort.

På måndagen åkte jag tillbaka till Je-rusalem. Vi for förbi Döda Havet, och vi såg ibland saltskum.

Plötsligt såg jag vägvisare till So-dom (1 Mos.19:24-25). Ditt skulle vi inte, så vi fortsatte vägen till Jerusa-lem. När vi närmar oss Jerusalem, får vi se ett stort beduinläger med får och kameler och tält, som påminner om patriarken Abraham (1 Mos. 12:1).

Jag har besökt fem olika församling-ar. Så är resan slut för i år. Den 20:e juli flyger jag hem, SHALOM!

DEN LEVANDE...

fortsättning från sidan 15

för att uttrycka det som Johannes gjorde: "Från oss hava de utgått". Du behöver inte söka efter Antikrist i In-dien eller i Syrien. Vill du veta Anti-krists hemlighet; hans utveckling, för-utsättningar, manifestationer, ska du lyssna på aposteln: "Från oss hava de utgått..." Avfällingarna. Men hade de hört till oss, hade de inte lämnat oss.

Hur ska man då känna igen den an-de som opererar i och behärskar de människor som har trätt in på Kains väg? Jo, av förnekelsen. Fastän de ger sig ut för att vara trons beännare, så lever de i förnekelse. De förnekar att Jesus är Kristus kommen i köttet, in-

karnerad. "De hava trätt in på Kains väg..." "Från oss hava de utgått..." "Redan är antikrists ande verksam..." Så har den verkat vidare i nya genera-tioner av avfällingar som vandrar vi-dare på Kains väg tills de kommer fram till slutpunkten, Babylon, det stora Babylon. Men trons folk ska inte till Babylon, de ska till det nya Jerusa-lem!

"Fallet, fallet är det stora Babylon..." som har rest sig upp i övermod och bekant med djupt förakt för sant och levande kristet liv: "Jag tronar vid sto-ra vatten, jag är drottning, jag är ingen änka..." Det är mäktiga och lärorika ord.

Församlingen är en änka i tiden som har förlorat sin försörjare, sin

herre och försvarare. Hon är ingen pangbrud som är ung och skön. Hon är en änka som har drabbats av dö-den. Men änkan har rätt att äkta en annan.

Församlingen har förlorat sin herre och försvarare, men hon har äktat Herren Jesus Kristus, kommit in i ett nytt förbund, ett nytt liv. Nu väntar hon honom från höjden. Snart är han här.

"De hava trätt in på Kains väg..." De är en skamfläck därigenom att de för-nedrar Jesu frälsning. Jesus invigde en ny och levande väg, ända in i det allra heligaste, och det är den vi vandrar på, steg för steg, så att vi kan nå hem! Amen.

Om Herren dröjer så planerar vi

BIBELDAGAR 3-8 JAN '95

på Maranatafolkets Missionscenter

**Låt oss börja det nya året med en fördjupning i Guds Ord
och förtätning i gemenskapen som en högtidsfirande församling.**

Åter till urkristendomens kraftkällor: "Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning
och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna." (Apg. 2:42)

ARNE IMSEN, huvudtalare, tills m församlingens vittnen. Sång av Ann-Marie Roos och Linda Liebsch.

Kostnaderna för kost och logi under denna vecka bär vi tillsammans i arbete och offer, enligt den urkristna offerprincipen som beskrivs i 2 Kor. 8. För närmare information och anmälan, ring 08/627 55 55 och tala med Ulla Johansson! Välkommen i Jesu namn!

HÄNDER I NORR

Det är en höstkväll långt norrut i Sverige. I ett rum i Bodens Meditationscentrum har en grupp människor samlats för att åkalla andar. Det handlar alltså om en spiritistisk seans. Att det här är en omöjlig miljö för en pånyttfödd kristen bör vara klart. Men i dagens andliga läge kan man inte så noga veta.

Tyst och stilla är det i gruppen. Stearinljusen på spiritistaltaret sprider ett drömskt, nästan mystiskt sken över rummet. På bordet står ett krucifix och bredvid ligger en psalmbok. Ovanför altaret hänger en oljemålning med inskriptionen "Jesus uppväcker en änkas son i Nain".

Deltagarna i spiritistseansen fattar varandras händer och läser tillsammans bönen Fader Vår. Så reser sig det kvinnliga mediet och går till altaret och ber om Guds beskydd för alla som samlats i rummet.

Då detta är avklarat ställer hon sig mitt i cirkeln av människor och konstaterar:

– Det har samlats många andar här i rummet.

Nu har andefrosseriet börjat. Med en blandning av bön till Gud och åkallan av andar. Med en blandning av ljus och mörker kan man nog påstå.

Mitt i cirkeln av seansdeltagare sitter en journalist och en fotograf från Norrbottens-Kuriren. Efteråt åker de till redaktionen och gör ett långt, positivt reportage om andemötet de varit med om. Den 15 oktober publicerades reportaget "Röster från andra sidan" i tidningens lördagsbilaga tillsammans med andra lika positiva artiklar om EN LITEN DEL av det ockulta utbudet i Norrbotten. Vi fick bland annat också läsa om sierskan Lena Karlsson från Luleå och handpåläggaren och helaren Adolf Kelottjärvi i Haparanda.

Dessutom fick läsarna lära sig spådomsmetoderna; hur man stöper i tenn, frågar ringen och spår i kaffesump m.m. För en del av läsarna låter det nog som en ganska oskyldig lek. Men är det egentligen en lek? Handlar det inte istället om mörker, om att söka sig till svarta kraftkällor och vandra in i förbjudna områden?

De långa reportagen och intervjuerna presenterades under den gemensamma rubriken "Ockulta fenomen finns de?". Från tidningens sida var man alltså medveten om att det man skrev så positivt om har med det fördolda att göra. Ändå offrade man så gott som en hel bilaga på att propagera för ockulta sysselsättningar.

Ockultismen har starka rötter uppe i norr. Och det troliga är att redaktörerna inte klarade av att skilja mellan ljus och mörker. Så är det om man är

andligt blind.

Tyvärr får man ett intryck av att en del troende – kanske främst i norr – fungerar på liknande sätt, då det gäller att bedöma var gränserna till det ockulta området går. Man har svårt att skilja mellan ljus och mörker när det gäller åtminstone vissa övernaturliga företeelser.

Ta till exempel området HELANDE. Det finns kristen helbräddagörelse i Jesu namn – men det finns också ett ockult helande.

Nu finns det faktiskt troende som låter s.k. healers behandla sig när de är sjuka. De gör det utan att fråga efter vad det är för krafter som verkar i de här helandemedierna, i de kloka gubbarna och gummorna. Nog har det väl ändå stor betydelse vem som lägger händerna på oss då vi är sjuka – och i vems namn han eller hon gör det.

Frågan är om de här människorna, som sysslar med helande, har RENA HÄNDER eller inte. Alla händer är nämligen inte rena. Det finns svarta, ockulta händer också.

Adolf Kelottjärvi, handpåläggaren från Haparanda, verkar ju vara en trevlig man av tidningsartikeln att döma. Och hans syfte är säkert gott. Om sin övernaturliga förmåga att bota sjuka säger han:

– Gåvan kom som en blixst från klarblå himmel. Jag fick en kallelse som sa att jag skulle börja hjälpa sjuka människor. Och jag började lägga mina händer på sjuka och märkte att det hjälpte.

Vem som gav Adolf den här gåvan vet inte jag. Enligt Norrbottens-Kuriren är han inte mer troende och religiös än en vanlig Svensson. Men han tackar ändå Gud för sin gåva.

Sierskan Lena Karlsson i Luleå har också fått en gåva som hon brukar använda till att hjälpa människor med. Hon är synsk, kan se i det fördolda. Den gåvan har hon gemensamt med det mer kända TV-mediet Saida. Tackar Lena och Saida också Gud för sina gåvor?

Lena Larsson säger i alla fall i intervjun att hon tror på Gud. Och på reinkarnation. Och att hon är väldigt skrockfull.

Är det så att både Lena, Saida och Adolf har fått sina olika gåvor från samma givare? Och vem är i så fall givaren? Det tål nog att tänka på, som man brukar säga. Och att be om klar-syn över.

Frågan är: kan vi som troende säga nej till de övernaturliga gåvor som sierskorna Lena och Saida fått och samtidigt bejaka den helandegåva Adolf och andra healers har?

Arne Björkman

FRID!

I min vardag får jag ofta frågor om hur man får bönesvar och om jag har fått det någon gång. Det är inte lätt att förklara för en icke frälst person, men jag brukar försöka.

Det är inte alla gånger man själv förstår. Många gånger kan det kännas som om bönen inte riktigt räcker ända upp till himlen. Det blir lätt en ond cirkel då man koncentrerar sig för mycket på sig själv och orkar till slut inte be om något annat än just sitt eget. När då ingenting händer, känner man sig helt övergiven av Gud. Då mår man ännu sämre och liksom sjunker allt djupare ner i dyn.

För mig blev det så att jag grävde ner mig så i mitt eget, att jag inte orkade gå på möten ens, och om jag släpade mig dit, satt jag bara likgiltig. När jag kände mig helt misslyckad och nere, och undrade vad livets mening egentligen var, då öppnade Gud mina ögon för en person, som mädde ännu sämre. Jag började hjälpa den personen, och då lyfte Jesus bort alla mina bördor. Tänk, så fantastiska Guds vägar är!

Det var en sådan glädje att orka be igen och verkligen få ta åt sig av Guds närhet. Under den tid jag mått dåligt, hade jag halkat litet vid sidan av vägen, men nu kom jag raskt upp på den igen. Gud hjälpte mig till hundra procent!!

Att få vandra med Jesus på väg hem till Fadern är så mäktigt! Det sker stora under, som vi måste be Gud öppna våra ögon för. De sista två månaderna har jag fått se flera personer lämna sina gamla liv och bli döpta i vatten och Ande.

Jesus kommer snart, och därför är det viktigt att inte vara soffliggare, utan stå redo. Vi måste sluta tänka på oss själva, och satsa på alla människor som hotas att gå förlorade. Vi måste ge oss ut på gator och torg, ja, på alla möjliga ställen och predika evangelium!

Gud vill och ska sända väckelse över detta land, men vi måste börja be från djupet av våra hjärtan, glömma allt vårt eget, och bara koncentrera oss på Guds plan för våra liv.

Hälsningar!
Esther Strömmare

Bedrövelse & VÄLSIGNELSE

Barnabas och Paulus styrkte lärjungarna i Lystra, Ikonium och Antiokia genom att förmana dem att stå fasta i tron samtidigt som man framhöll för dem att det är genom mycken *bedrövelse* som vi måste ingå i Guds rike. (Apg.14:22)

Vad menade apostlarna med det där sista, det där om bedrövelse? Bedrövelse är ju något negativt. Vi vill helst slippa undan den. I den materialistiska och njutningsfixerade sodomskulturen handlar det hela tiden om ytlighet. Såväl glädjen som sorgen är ytlig. Någon *verklig* bedrövelse eller glädje blir det aldrig fråga om. Ty sådant upplevs som ett hot mot det förljugna hollywoodidealet, och de fasader man byggt upp för att försöka kamouflera misären.

Självfallet handlar det här med bedrövelse om den förföljelse vi som kristna får utstå här i tiden. Men det handlar också om den bedrövelse vi förnimmer, när vi får klart för oss hur det i själva verket står till med oss med avseende på vårt kött och dess avskyvärda dekadans.

"Ty jag vet att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott..." (Rom. 7:18). Paulus visste detta, ty den helige Ande hade uppenbarat det för honom, ställt en korrekt diagnos. Hans kamp för att hålla lagen och de ständigt återkommande nederlagen i denna ojämna kamp demonstrerar också med all önskvärd tydlighet den kristnes totala maktlöshet då han/hon är hänvisad till sin egen kraft och kapacitet.

"Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" (Rom. 7:24). Man riktigt känner desperationen i denna paulinska fråga, som samtidigt är ett slags verop.

Bibeln talar om en bedrövelse efter Guds sinne, som kommer åstad en bättring, som leder till frälsning, och som man icke ångrar (2 Kor. 7:10). Denna bedrövelse infinner sig, då den helige Ande överbevisar oss om synd. Men när han gör det, visar han oss också vägen ut, dvs han pekar på det fullbordade försoningsverket och Jesu blod, som re-

av Larz Gustafsson

nar från all synd, Halleluja!

De sataniska anklagelserna kan aldrig åstadkomma ett dylikt resultat. Åklagaren väser i ditt öra att det är kört, hopplöst, osv.

Sanningen frigör oss. Det är ett faktum. Om de tilltal du förnimmer inom dig inte har en frigörande effekt, härrör de från lögnens fader.

"Jag arma människa!!! Vem skall frälsa mig...?"

Den helige Ande går ett steg längre än lagens budord: "Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre! (Rom. 7:25). Det är icke Guds lag underdånigt och kan heller inte vara det. Jesus sade, att köttet är totalt odugligt. (Joh. 6:63). Men detta är inte det slutgiltiga.

Utropet "Jag arma människa.." avslutar ingalunda Romarbrevet. Ty efter det sjunde kapitlet kommer det åttonde, pris ske Gud! Den som är i Kristus är en ny skapelse (2 Kor. 5:17). Det innebär, att du inte längre är identifierbar med ditt kött. Jesus har sagt, att köttet är obrukbart. Därför har det blivit korsfäst. Den som hör Kristus till har korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser (Gal. 5:24). Det kristna livet handlar inte om att hålla på och korsfästa köttet, utan om att vandra i Anden. Gör vi det, skall vi förvisso icke göra vad köttet har begärelse till (Gal. 5:16). Det är ett *löfte*. Men här handlar det givetvis om tillväxt och en successiv process.

Vi behöver inte dölja något för Herren. Han vet redan hur uselt och korrumperat vårt kött är. Allt är blottlagt inför Honom. Men du, vi är accepterade av honom genom pånyttfödelsen som i sin tur baserar sig på rättfärdiggörelsen. (Rom. 5:1, 1 Kor. 3:11) Iklädda Jesu rättfärdighet, kan vi frimodigt nalkas nådens tron där vi kan få barmhärtighet och nåd till hjälp i rätt tid.

Det handlar ju om att genom Anden döda kroppens gärningar. Här är vi helt beroende av Guds kraft. Grenen kan ej bära frukt av sig själv, och allenast ett är nödvändigt. Detta är den slutsats vi alltid kommer fram till då vi sysslar med evangelium.

KONSPIRATIONEN ...

Fortsättning från sidan 9

buken till sin Gud och söka sin ära i det som är deras skam, och deras sinne är vänt till det som hör jorden till. Vi åter hava vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren Jesus Kristus såsom Frälsare, vilken skall så förvandla vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp – genom den kraft, varmed han ock kan underlägga sig allt." (Fil.3:18–21)

Konspirationen mot den smorde manifesterar sig i konspirationen mot den uppståndne; sammansvärjningen mot budskapet om uppståndelsen manifesterar sig i fiendskapen mot korset, och för det tredje ska vi se hur den manifesterar sig i motståndet mot budskapen om hans andra tillkommelse.

"Detta är nu redan det andra brevet, som jag skriver till eder, mina älskade; och i båda har jag genom mina påminnelser velat uppväcka edert rena sinne, så att I kommen ihåg, vad som har blivit förutsagt av de heliga profeterna, så ock det bud, som av edra apostlar har blivit eder givet från Herren och Frälsaren. Och det mån I framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor, som vandra efter sina egna begärelser. De skola säga: 'Huru går det med löftet om hans tillkommelse? Från den dag, då våra fäder avsomnade, har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse.'" (2 Petr. 3:1–4)

Många vandrar såsom fiender till kristi kors. Konspirationen mot den smorde visar sig i en makthavarnas konspiration. Vi läser om det i den andra psalmen i Psaltaren. Makthavarnas konspiration handlar alltså inte bara om de jordiska makthavarna, utan också om andefurstarna. Vi kan läsa om massans konspiration i den

tredje psalmen. Så läser vi om de rikas konspiration i Psalm 49.

Alltså: Makthavarnas konspiration, massans konspiration och mammons konspiration. I det kritiska läget, visar det sig gång på gång att både makthavarna, massan och mammon tycks lägga sig till rätta i prästerskapets händer. Det är prästerskapet som på ett särskilt sätt utgör spjutspetsen i konspirationen mot den smorde som också manifesterar sig i sammansvärjningen mot den uppståndne och sammansvärjningen mot budskapet om den uppståndne, och vad det innebär i alla avseenden. Det manifesterar sig i fiendskap mot korset. "Många vandrar såsom fiender till Kristi kors..." Många. Det finns en rörelse, och den rörelsen inbegriper många. Men det finns en annan rörelse, och den representeras framför allt av Jesus Kristus, hans vilja, hans beslut. Det heter: "Se, jag kommer, i bokrullen är skrivet om mig, för att göra din vilja o Gud..." "Att göra din vilja o Gud är min lust, och din lag är i mitt hjärta..."

När detta budskap når oss och väcker oss, och vi får se Honom, hans karaktär och härlighet genom tron på Ordet, då kan vi också börja röra oss i en annan riktning. Inte som fiender till korset. Med hans hjälp, genom hans nåd, på grund av den försoningsdöd som han har genomlidit på korset, kan vi, en och en, börja röra oss i en annan riktning. Då befrias vi också från denna allmänna rörelse som manifesterar sig i motståndet mot Jesu andra tillkommelse. Naturligtvis också i motståndet mot sanningen om Jesu andra tillkommelse, där man vanmstrar som det heter: "efter sina egna begärelser". Det mån I framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor, som vandra efter sina egna begärelser. De skola säga: 'Huru går det

med löftet om hans tillkommelse? Från den dag, då våra fäder avsomnade, har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse. (2 Petr. 3:3–4)

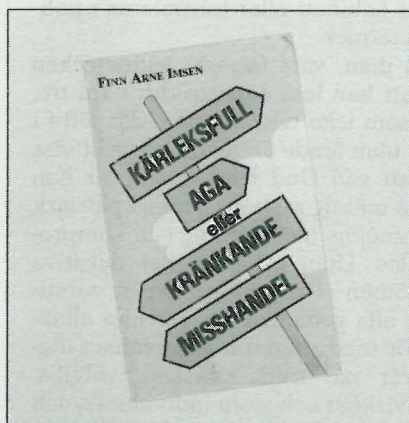
Denna tidsålders gud har som avsikt att förblinda oss så att vi inte förstår uppståndelsens verk, korsets härlighet och Jesu Kristi andra tillkommelses överhängande realitet.

I samband med katastrofen i Östersjön, märker vi beredskapen hos denna tidsålders gud, när han så lättvindigt tar prästerskapet i sin tjänst för att verka förledande och förblindande. Men historien upprepar sig. Om biskopen i Linköping har utlovat frälsning för alla de som omkom genom den här färjekatastrofen, då är han inte långt från den som var biskop i Linköping på 1500-talet.

När man började predika Ordet, undrade han "varför är de emot kyrkans ceremonier?" Så fick han veta att några i Stockholm hade översatt Nya Testamentet till svenska. Då blev han väldigt upprörd, och sa så här: "Bättre hade varit om Paulus blivit bränd, än att han varit av var man känd..." Folk hade börjat läsa Nya Testamentet, och prästerna hade i vissa fall börjat predika emot den katolska formen, läran och ceremoniväsendet.

Det är klart att konspirationen mot den smorde är konspirationen och sammansvärjningen mot Ordet, hat, förräderi och bespottelse av Skrifterna.

Vilken sida kommer vi att uppträda på, till syvende och sist? Kommer vi att stå bland dem som är bedragna, dem som blivit förblindade, eller står vi med bland dem som är bevarade i Honom? Det finns ingen garanti på jorden och i de yttre omständigheterna. Garantin finns i de heliga skrifterna. De är det trovärdiga och sannfärdiga vittnet; begynnelsen till Guds skapelse. Amen.

Pris: 50 kr inkl. porto

För beställning

ring 08/627 55 55, eller skriv till
Bällsta Mediacenter, Box 201 34,
161 02 BROMMA.

AKTUELLARE ÄN NÅGONSIN!

"På några decennier har det brutits ned som byggt upp i århundraden, och det genom en lättfärdig och ytlig generation.

Livsområde efter livsområde avpersonifieras och byråkratiseras. Familjen drabbas också av denna strukturförändring. Hemmen förlorar närhet, intimitet och värme. Sårbarheten och främlingskapet förstärks. Närmiljön ändrar karaktär för socialt umgänge, avbördad inbördens omsorg. Detta vacuum utfylls vanligtvis med de universalmedel som finns inom räckhåll. Diffusa och svärdefinierbara besvär av otillfredsställelse, depressioner, självförakt och häglöshet blir anknytningspunkter för lockelserna från en konstlad värld med en kravlös skentillvaro. En stat, vars myndigheter finner det angelägnare att utrusta skolbarnen med kondomer än med den heliga skrift – Bibeln, demonstrerar en häpnadsväckande inkompetens och förslagenhet. Det är detta charlataneri som körs fram med ekonomiska, tekniska, organisatoriska och personella resurser utan tidigare motstycke. Intensivt och metodiskt präglas de unga för en nyhednisk livsstil. Detta skrupellösa uttryck för kränkande behandling ska göra promiskuiteten njutbar och riskfri, utan aidsvador. Med ett så raffinerat program blir agalagen skrottretande och fånig med sina uttalade avsikter att beskydda barnen mot agamotiverade föräldrar."

Citatet är hämtat ur Arne Imsens skrift "Kärleksfull aga eller kränkande misshandel". Dess analytiska, varnande och vägledande innehåll på 72 komprimerade sidor, är mycket angeläget i denna tid!

HÄNGIVEN ...

fortsättning från sidan 5

den lever i en opportunistisk makt-sfär, och i sina spalter förträdde oför-enliga, utombibliska motsatser.

Nej, det är sannerligen inte svårt att känna igen Lot i det mönster tidning-en utvecklat under sin halvsekelånga historia. Det är tydligt att Lot var en icke obetydlig opinionsbildare i de kulturstäder i vilka han och hans fam-lij med de ädlaste intentioner absorberades och acklimatiserades.

Han hade ett imponerande förflutet tillsammans med väckelsepionjären och troshjälten Abraham. Denne visionäre pilgrim talade ofta och hopp-igivande om staden därövan. Det kunde inte undgå att påverka och tän-da den andra generationens med-vandrare, Lot.

Lot var på sitt sätt from och visionär, ivrig och fram-gångsrik. För honom var det naturligt att materialisera visionen och ge tron inomvärldsliga dimensioner. Han var ung, ambitiös och utåt-riktad. Han hade kapacitet, civilkurage och moralisk resning. Klippt och skuren till auktoritet i Sodoms ledar-garnityr.

För Abraham var staden med de fasta grundvalarna där ovan, därför förblev patriarken en pilgrim som bodde i tält här. Lot däremot, såg inte längre än till horisonten, och upptäck-te allt det som kunde egga och stimu-lera hans sinnen i den stora och att-raktiva staden härnere. Med överty-gelse och beundransvärd hängivenhet och kraft, bröt han upp och tågade mot den mäktiga staden i det förlova-de landet. Tro blev åskådning. Men vilken tro?

Väckelsepionjären och maranata-vittnet Abraham förblev en världs-frånvänd gäst och främling, såsom täl-tande pilgrim i tiden. Väckelsekristen- domen hämtar sina symboler och fö-rebilder från denne uppenbarelse-rens fader, och kommer att i alla av-seenden, i ord och gärning, identifiera sig med honom och dela hans livsöde.

Gudsbilden och världsbilden är identiska, och konsekvenserna de-samma för varje generation som äger och fortplantar hans uppenbarelsetro. Abrahams suveränitet och oberoende gjorde honom till medlare och för-medlare på högsta nivå med en him-melsk räddningsaktion för att befria Lot och hans familj ur katastrofområ-det, som resultat.

Var fanns den befriade och räddade Lot efter Abrahams räddningsaktion? Var inte fångenskapen nog för om-prövning, omvärdering och omvån-delse? Eller var det möjligen så att det som drev Abraham närmare Gud i in-tensiv och påträngande förbön, väckte

den rättfärdige Lots sociala ambitio-ner att offra tid och krafter för osjäl-viskt hjälp- och reformarbete. Han ha-de förvisso något att ge och utföra för stadens utsatta och förtryckta invåna-re.

Men Sodom var ingen plats att slå sig till ro och utföra socialetiska brag-der för den som bevarat den första in-sikten och under vandringen i tro och lydnad dragit ut från det väsenslika kaldeiska Ur. Man kan se och bedöma motsättningarna. Men det finns inga möjligheter att överbrygga dem. So-doms konung och Salems konung kan inte samregera – de utesluter varan-dra, utstötningsfaktorerna är gene-tiskt betingade, varför fiendskapen är artbestämd på samma sätt som Guds rike och världen.

Vi bör lära av Abraham, som själv gav sitt tionde till konungen i Salem men vägrade att ta emot något som helst vederlag för sina samhällsgagne-liga insatser att befria fångar ur fång-enskapen. De fattade nämligen inte hur omöjliga deras inviter var och riskfylld för dem själva, deras egen makt och dess territorier.

Subventionerna är dessutom ett synligt uttryck för ett långt framskri-det andligt armod, som vanligtvis har många symptom. För pengar kan nämligen mycket köpas och vinnas i denna världen. I händerna på kyrko-furstar och kyrkopolitiker kan det penningsslukande kyrkospelet länge och underhållande ersätta det andliga livet med program, teknik och aktivi-teter.

Om en väckelserrörelse inte ska förlora sin identitet, måste den i varje tid och i varje lä-ge stå helt fri och obe-roende i sina relatio-ner till staten, en position som äventy-ras då väckelseförsamlingen etablerar förbindelser för att få någon del utav sin försörjning garanterad av de med-el som hör kejsaren till. Penningen kommer nämligen genom sin egen makt att tilltvinga sig de styrningsme-del som avgör den framtida utveck-lingen. Mottagandet av kejsarens till-hörigheter är i sig självt ett principiellt nederlag som raserar förutsättningarna att upprätthålla distans mellan två oförenliga riken i okränk t frihet utan ovidkommande inblandning.

Alla sådana in-teckningar leder till någon form av skuldsättning. Det är livsfarligt att låta sig riktas av tidens härskare. Tacksamhetsskulden är inte det enda; ej heller det minsta riskmo-mentet.

Det är svårt att tala om Abraham som individ. Han överraskar ständigt med nya erfarenheter från trons värld, och det blir allt tydligare att han i sin länd bär anlagen till många folk. Fadern Tera, brorsonen Lot och

sönerna Ismael och Isak, är på samma sätt mer än individer av kött och blod. De är prototyper för en splittrad mänsklighet i en komplicerad värld utan hopp.

Abraham inriktade hela sitt liv på att nå fram till en himmelsk stad med fasta grundvalar, vars byggmästare var Gud själv, som han eller nå-gon annan aldrig hade sett. Därför blev hans möte med och relationer till inomvärldsliga storheter och makt-centra, onormala och ansträngda. Han var i sanning en otillgänglig särling i kulturlandskapet.

Han var verkligen inte lottlös, och ännu mindre herrelös, men personi-fierade en frihet och en självständig-het som icke är av denna världen. Han hade mycket, men ägde inget. Han var ensam, men hörde hemma bland oräkeliga skaror. Han bodde i tält, men levde genom hoppet redan här i den stora staden med de fasta grundvalarna. Ständigt nya omöjligh-eter upplöstes mirakulöst och blev Guds möjligheter. Enkelt, vardagligt och familjärt umgicks han med Gud så att samtidens härskande makthava-re och storheter fick rätta proportio-ner. Hans paroll var: Gud är mäktig! Gud är trofast! Han var oätkomlig, ointaglig och obegriplig; omgiven av frälsningens eldsmurar.

Kan man tänka sig den bokstavstro-ende Abraham på en taburet i kom-munal- eller statsförvaltning, eller med mandat för partipolitisk repre-sentation med höger- eller vänsteride-ologier? Tanken är så befängd, att for-muleringarna blir löjliga. Han hade mycket att ge, denne fundamentalist, men i dessa kretsar skulle han ha bli-vit en bortkommen fåne. Han var en sällsynt andlig kapacitet, en märklig maktfaktor i tiden, men hans gudsbild och världsbild kunde inte appliceras i något kabinett eller formuleras i poli-tiska termer.

En man, vars främsta kännetecken var att han icke försvagades i sin tro, och som icke tvivlade på Guds löfte i otro, utan ärade Gud och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, var han också mäktig att hålla. Denne patriark var omöjlig, oförbätterlig och kompro-misslös. Utan positiva eller negativa omdömen eller värderingar av samti-dens alla goda krafter, var han allde-les för medveten om den realism ing-en rår på, trots kunskap, välvilja, osjälviskhet och stora individuella och kollektiva uppoftningar. Han förblev en gäst och en främling. Det var just dessa realiteter, som på ett helt avgö-rande sätt kom att bestämma hans enorma betydelse för samtid och framtid. □□□

"Min Konung Han Lever"

Linda sjunger nya sånger!

Flera egna sånger och några som skrivits av andra syskon i församlingen. Ett rent och klart vittnesbörd om Jesus Kristus i enkel musikdräkt, med det självupplevdas signum.

90:-

"Någon har rört vid mig"

Ann-Marie Roos sjunger

Ännu en välkommen sångkassett. Omsorgsfullt valda sånger med kristocentriskt budskap, framförda med värme och innerlighet.

90:-

"Vi ska se Honom på skyarna"

Liveinspelad församlingssång!

Upptagning från sommarkonferensen 1994. 15 av de odödliga maranatasångerna; Ovan stjärnor klara, Kom till Golgata, Detta är himmel för mig, Innanför eller utanför m fl.

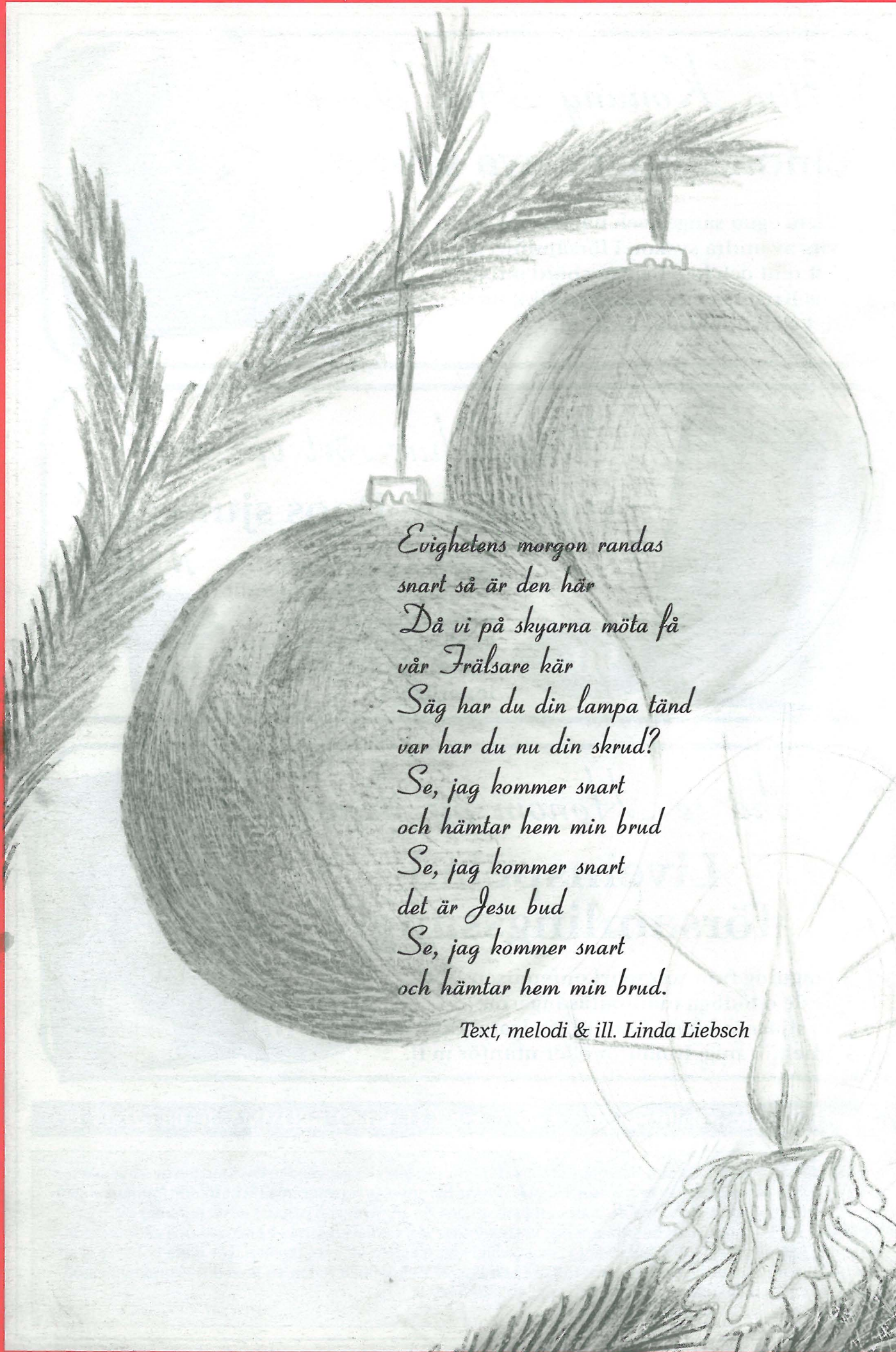
60:-

Beställningadress: Bällsta MediaCenter, Box 201 34, 161 02 BROMMA, Tel 08-627 55 55

Nu och då får vi kort, brev och telefonsamtal med frågor om hur det går med nytryckningen av sångboken Särilaregn och utgivningen av min aviserade bok. Tyvärr har tid och resurser inte räckt till för framtagningen av dessa efterfrågade alster. Men de kommer! Planeringen för utgivningen pågår. I nästa nummer av tidningen MR kommer vi att berätta om hur vi tänker lösa vår mediaverksamhet praktiskt och ekonomiskt. Redan nu kan vi avslöja att vi funnit det vara angeläget att etablera ett eget tryckeri. För detta behöver vi all den hjälp vi förmår mobilisera av våra stödjare och läsare. Välkommen redan nu med ditt ekonomiska stöd för detta ändamål till Bällsta Mediacenter, pg. 495 46 24-5

FAI

Evighetens morgon randas
snart så är den här
Då vi på skyarna möta få
vår Frälsare kär
Säg har du din lampa tänd
var har du nu din skrud?
Se, jag kommer snart
och hämtar hem min brud
Se, jag kommer snart
det är Jesu bud
Se, jag kommer snart
och hämtar hem min brud.

Text, melodi & ill. Linda Liebsch